Docentenplatform Oost-Europese Neerlandistiek

Информационный вестник
Восточноевропейской ассоциации нидерландистов
выходит с 1995 года

Nieuwsbrief

www.doenned.org

№ 1 (33) 2014

“Oost-Europa en de Lage Landen: Oude Vooroordelen en een Nieuwe Blik op Elkaar”

Inhoud

Inhoud 2
Voorwoord 3
Kort Nieuws 4
Fotoreportage 6
L. Van Stappen-Gevorgian “Centrum van de Nederlandse Taal en Cultuur in Jerevan, Armenië” 9
Studentencongres “De Dag van de Nederlandse Taal en Cultuur” 11
D. Borovkova “Het beeld van Rusland in Nederland” 12
N. Kabanova, E. Sergeev “Brussel als hoofdstad van Europa, Moskou als haven van vijf zeeën. De rol van onze landen bij internationale ontwikkelingen: concurrenten of partners?” 15
P. Oskolkov “Een historisch overzicht van de godsdienst in Nederland en Rusland: op weg naar het Koninkrijk Gods” 18
V. Gorbunova, A. Lazareva “De Grote Ambassade van Peter de Grote in de ogen van tijdgenoten” 21
E. Oekraintsjoek “De Russische diaspora in België in de loop der eeuwen” 23
T. Gorboenova “De lotgevallen van kunst uit de Lage Landen in Rusland” 26
E. Teresjko “De hedendaagse Belgische slavistiek (russistiek)” 29
O. Jarosjenko “Representatie van het talige wereldbeeld in Oekraïense en Nederlandse idiomen” 33
Vertaalwedstrijd-2014 37
Essaywedstrijd-2014 43
Moppen 47

Voorwoord

Weer verschijnt een nieuw nummer van de Nieuwsbrief aan de vooravond van de studentenrondetafelconferentie-2014 die dit jaar in de MGIMO-Universiteit plaatsvindt.

Het jaar 2013 was heel vruchtbaar voor ons platform. Het DOEN is groter geworden. Steeds meer en meer studenten uit Rusland, Wit-Rusland, Oekraïne, Georgië en Armenië nemen deel aan de activiteiten van onze vereniging. De Dag van de Nederlandse Taal en Cultuur die vorig jaar in Sint-Petersburg in het gebouw van SPbGU werd gehouden, is een groot succes geworden. Het onderwerp van de Dag van de Nederlandse Taal en Cultuur was “Oost-Europa en de Lage Landen: oude vooroordelen en nieuwe blik op elkaar”. Volgens de traditie krijgt de huidige studentenconferentie dezelfde benaming.

Het idee om over oude vooroordelen te spreken en een nieuwe blik op elkaar te kunnen vinden in de betrekkingen tussen Oost-Europa en de Lage Landen ontstond voor het eerst twee jaar geleden, in oktober 2012. Toen zaten de leden van het bestuur te vergaderen in een gezellig cafeetje in een geweldige stad Kiev die bijna in het midden van Europa ligt. Na een jaar werd het idee verwezenlijkt in Sint-Petersburg. De studenten en docenten uit verschillende landen ontdekten opnieuw de bestaande vooroordelen en zochten naar de oplossingen van de moderne problemen. In de culturele hoofdstad van Rusland hebben ze antwoorden gevonden op heel moeilijke en ingewikkelde vragen. Deze kunt u vinden in dit nummer van de Nieuwsbrief.

De cultuur kan een beste oplossing worden van de meeste ingewikkelde problemen van de dag vandaag. De rijke culturen van Oost-Europa en de Lage Landen kunnen een culturele brug opbouwen tussen onze maatschappijen die ons zal helpen om elkaar te begrijpen. Zal het lukken? Wij hopen van wel. En nog hopen wij dat onze studentenrondetafelconferentie-2014 zal bijdragen aan het bouwen van deze brug.

Welkom in MGIMO en veel succes!

Bestuur van het DOEN

Kort Nieuws

Op 14 november jl. heeft op het MGIMO een nascholing op locatie plaatsgevonden, georganiseerd door het DOEN, voor docenten Nederlands uit vier landen (Rusland, Wit-Rusland, Oekraïene en Georgië). Aan het seminar namen 25 docenten van tien universiteiten deel.

Het seminar begon met een discussie over het maken van een vernieuwend leerboek Nederlands dat door alle onderwijsinstellingen benut kan worden. Volgens de voorzitster van het DOEN, mevrouw L.E. Sjisjoelina is het verschijnen van een dergelijk lesboek, gezien de huidige omstandigheden, domweg een noodzaak. De discussie hierover verliep buitengewoon levendig. De volgende kwesties werden besproken: voor welke doelgroep moet het lesboek bestemd zijn, wat voor beheersingsniveau van het Nederlands moet worden bereikt nadat het leerboek is doorgewerkt, welk principe voor grammatica-onderwijs moet als basis dienen en welke thema's moeten in het boek worden behandeld. Hoewel veel vragen nog open zijn, bezien de meeste deelnemers aan het seminar de mogelijkheid zo'n lesboek te maken met optimisme.

De presentatie van het nieuwe boek over Nederlandse literatuurgeschiedenis werd door de deelnemers aan het seminar enthousiast ontvangen. De presentatie werd gehouden door de redacteur van dit boek, I.M. Michajlova, professor aan de Staatsuniversiteit van Sint Petersburg. Deze literatuurgeschiedenis, waaraan meer dan 30 auteus hebben meegewerkt, is een voorbeeld van uitstekende samenwerking tussen neerlandici uit verschillende landen. Het DOEN feliciteert nogmaals alle auteurs en de redacteuren met het verschijnen van deze prachtige literatuurgeschiedenis.

Deze presentatie werd gevolgd door een lezing door de bekende Nederlandse

Kort Nieuws

letterkundige professor Jaap Goedegebuure voor docenten en studenten Nederlands die was gewijd aan de onderwijsmethodiek voor Nederlandse literatuur. Professor Goedegebuure markeerde voor zijn toehoorders de mijlpalen in de ontwikkeling van de moderne Nederlandse literatuur, karakteriseerde het werk van de meest toonaangevende Nederlandse schrijvers en sprak ook over het internationale karakter van de Nederlandse literatuur.

Een belangwekkende gebeurtenis op 14 november jl. was de algemene vergadering van het DOEN. De vergadering werd geopend door de voorzitster van het DOEN, docente Nederlands aan het MGIMO, L.E. Sjisjoelina. De balans opmakend over het afgelopen jaar belichtte ze de belangrijkste activiteiten die het docentenplatform heeft doorgevoerd. In het voorjaar is in Sint Petersburg de Dag van de Nederlandse taal en cultuur zeer succesvol verlopen; dit jaar was de Dag gewijd aan de relaties tussen de Lage Landen en Oost-Europa. Ook de workshop voor docenten, die interactief onderwijs als thema had, vond veel weerklank onder de docenten. Zoals altijd was er veel belangstelling voor de vertaalwedstrijd. Voor het eerst in de geschiedenis van het DOEN werd een essaywedstrijd gehouden met als onderwerp "Welkom in mijn land". Tijdens de algemene vergadering van het DOEN werd Armenië verwelkomd als nieuw lid van de associatie.

De leden van het DOEN spraken grote waardering uit voor alles wat er het afgelopen jaar bereikt is en stemden bij acclamatie voor het aanblijven van het bestuur in zijn huidige samenstelling. Gezien de uitbreiding van het DOEN (docenten uit Georgië en Armenië maken nu ook deel uit van het docentenplatform) is het bestuur uitgebreid met P.V. Oskolkov en E.A. Sergeev (Moskou, Rusland) en is M.N. Poesjkova gevolmachtigd de contacten te onderhouden met de universiteiten in Armenië en Georgië.

Volgend jaar plant het docentenplatform nieuwe activiteiten, waaronder een rondetafelconferentie voor studenten met als thema "De Lage Landen en Oost-Europa: oude vooroordelen en een nieuwe blik op elkaar", die zal plaatsvinden op het MGIMO op 11 april 2014 en een regionaal colloquium voor docenten Nederlands met als onderwerp "Nederland en België: oude tradities in de wereld van nu", dat voor de derde keer zal worden gehouden in de Staatsuniversiteit van Pskov. Op 20 december as. zal het startsein worden gegeven voor de vertaalwedstrijd en het concours voor het beste essay 2014.

Fotoreportage

Fotoreportage

Fotoreportage

Centrum van de Nederlandse Taal en Cultuur in Jerevan, Armenië

Lusine Van Stappen-Gevorgian

Het Centrum van Nederlandse Taal en Cultuur bestaat in de Linguïstische Universiteit naar V. Brusov sinds 2007. Het werd opgericht door Tomas Van Stappen met de financiële ondersteuning van de Nederlandse Taalunie. De Linguïstische Universiteit is de enige universiteit in Armenië waar Nederlands wordt aangeboden.

Na 2007 hebben er verschillende gastdocenten uit Vlaanderen en Nederland gewerkt aan de universiteit. Sinds oktober 2012 ben ik de enige docente Nederlands.

Tot 2008 had ik geen idee dat ik ooit als docente Nederlands werkzaam zou zijn aan de universiteit waar ik zelf heb gestudeerd en waar ik vanaf 2000 tot 2008 als docente Engels heb gewerkt. In 2008 werd het bekend dat de Nederlandse Taalunie op zoek was naar iemand uit Armenië om een opleiding Neerlandistiek in Nederland en Vlaanderen te volgen om daarna terug te komen en Nederlands in Brusov te doceren. Dat ik ooit docente Nederlands zou worden, was nooit in mij opgekomen, maar het was toen dat ik dacht, waarom niet? Het is tijd om iets nieuws en interessants te doen.

Vanaf 2008 tot 2012 heb ik aan de Universiteit van Leiden Nederlandkunde gestudeerd en als studierichting voor mijn masteropleiding heb ik Nederlandse letterkunde gevolgd. Ondertussen heb ik ook in Vlaanderen verschillende cursussen gevolgd. Nadat ik mijn studie aan de Leidse Universiteit afgerond had, ben ik beginnen werken aan de Universiteit te Jerevan.

Het centrum van Nederlandse taal en cultuur behoort tot de faculteit van vreemde talen. Dat betekent dat de studenten die Nederlands volgen nog twee andere vreemde talen op hun curriculum hebben. Momenteel wordt Nederlands bij ons als derde vreemde taal gedoceerd. Het is geen keuzevak en de studenten mogen niet zelf kiezen of ze Nederlands of een andere

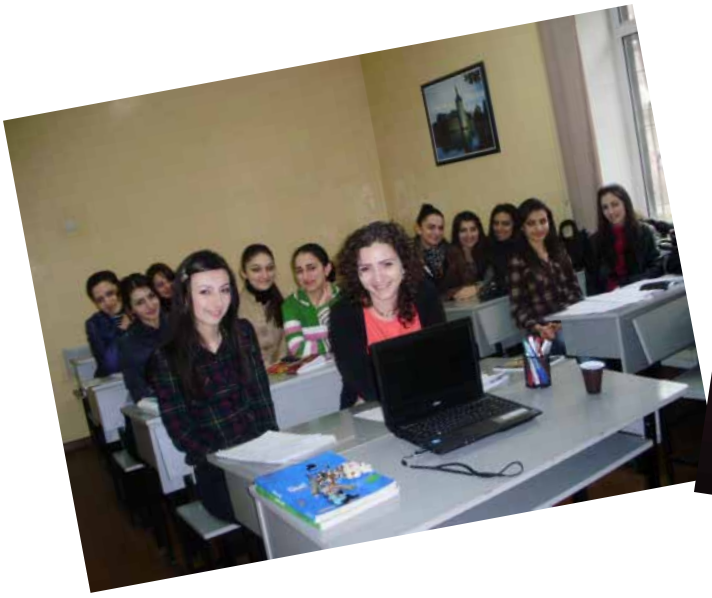

taal willen studeren. Er zijn op dit moment drie groepen die Nederlands volgen. In totaal zijn er 45 studenten die twee à drie keer per week les Nederlands hebben. Het eindniveau van studenten is A2+/B1-. Het feit dat het eindniveau niet zo hoog is, komt omdat het slechts een derde taal is en omdat er niet genoeg lesuren per week zijn om het Nederland van de studenten op een hoger niveau te brengen.

Hoewel het accent in het eerste semester vooral op de taalverwerving wordt gelegd, is het heel belangrijk dat de studenten ook kennis verwerven over de cultuur, de kunst en de samenleving van Nederland en Vlaanderen, de taalpolitiek in België enz. Vanaf het tweede semester krijgen de studenten veel informatie over de bovengenoemde onderwerpen. We ontvangen vaak Nederlandstalige gasten in de universiteit. Studenten vinden het altijd leuk om een moedertaalspreker te ontmoeten. Onder de recente gasten van het centrum waren Marc le Clercq van de Nederlandse Taalunie en de bekende Vlaamse schrijfster Anne Provoost, die een presentatie hield voor de studenten over haar laatste boek Springdag.

Omdat Nederlands geen keuzevak is, krijg ik soms studenten die niet heel geïnteresseerd zijn in het Nederlands. Maar met de tijd beginnen ze het leuker te vinden. De zomercursussen in Nederland en Vlaanderen zijn een grote motivatie voor hen. Ik zeg ook altijd tegen mijn studenten dat het handig is om naast een veelgesproken vreemde taal ook een taal te beheersen die niet heel verspreid is in het land. Je kunt nu in Armenië niemand verassen met je kennis van het Engels, Frans, Duits, Italiaans en dergelijke, maar zodra je zegt dat je Nederlands spreekt, zie je meteen geïnteresseerde blikken. Voor veel mensen klinkt Nederlands veel exotischer dan Frans of Spaans.

STUDENTENCONGRES "DE DAG VAN DE NEDERLANDSE TAAL EN CULTUUR"

18-19 april 2013 werd in Sint-Petersburg in het gebouw van de SPbGU (Staatsuniversiteit Sint-Petersburg) het internationale studentencongres "De Dag van de Nederlandse Taal en Cultuur 2013" gehouden, dat door het Docentenplatform Oost-Europese Neerlandistiek werd georganiseerd met steun van de Nederlandse Taalunie.

Het is een grootschalig evenement dat om de twee jaar wordt gehouden in één van de grote universiteiten van Rusland. Dit jaar namen meer dan 100 studenten en docenten Nederlands uit 12 universiteiten van Rusland, Wit-Rusland, Oekraïne, Georgië en Armenië, en ook de vertegenwoordigers van het Nederlandse en het Belgische Consulaat in Sint-Petersburg, van de Nederlandse Taalunie en speciale gasten aan de bijeenkomst deel.

Dit jaar was het congres gewijd aan het thema "Oost-Europa en de Lage Landen: Oude Vooroordelen en een Nieuwe Blik op Elkaar". Op de agenda van het evenement stonden de voordrachten van de studenten, de prijsuitrijking aan de winnaars van de Vertaal- en Essaywedstrijd en een cultureel programma, georganiseerd door studenten.

De Dag van de Nederlandse Taal en Cultuur werd feestelijk geopend door Larissa Sjisjoelina, de voorzitter van het DOEN. Aan de openingsceremonie namen de Consul-Generaal Jennes de Mol van het Koninkrijk der Nederlanden en de Consul-Generaal Marie Louise Vanherk van het Koninkrijk van België deel.

Nadat de studenten hun voordrachten gepresenteerd hadden, hebben de studenten een enquête gekregen om op de beste voordracht, de beste presentatie en het beste optreden te stemmen. De stemming bepaalde dat de voordracht van Olesja Jarosjenko uit KNLU (Kiëv) "Representatie van het talige wereldbeeld in Oekraiënse en Nederlandse idiomen" het beste was qua inhoud en de voordracht van Egor Sergeev en Natalia Kabanova uit het MGIMO (Moskou) "Brussel als hoofdstad van Europa, Moskou als haven van vijf zeeën. De rol van onze landen bij internationale ontwikkelingen: concurrenten of partners?" de beste presentatie had. De studenten uit het MGIMO hebben met hun culturele programma de eerste prijs gewonnen.

Voordrachten van de deelnemers (deel 2)

Het beeld van Rusland in Nederland

Darja Borovkova (SPbGU, Sint-Petersburg)

2013 is het bilaterale jaar van Nederland en Rusland. Wij als Russen hebben al een bepaald imago van Nederland maar wat denken de Nederlanders over ons? Dit jaar studeer ik af. En mijn bachelorscriptie gaat over het beeld van Rusland in de Nederlandse media. De media spelen op dit moment de sleutelrol bij de beeldvorming. Ze zijn overal aanwezig en bovendien is de informatie heel makkelijk te vinden. Helaas is het beeld van Rusland gezien door Nederlandse ogen niet zeer gunstig. In mijn voordracht heb ik me gebaseerd op de Nederlandse kwaliteitskrant "De Volkskrant". Dus, welke kenmerken van onze cultuur worden op z'n vaakst in de Nederlandse kranten weergegeven?

1) Russen houden van paddestoelen zoeken.

Ik was een tijdje geleden een dagje skieën in de bergen hier.Nadat de liften om vier uur waren gesloten, reed ik naar een plek om wilde paddestoelen te verzamelen. Binnen tien minuten had ik zo'n zak vol. (11.12.12)

Dit citaat komt uit een artikel over Cyprus en over het feit dat het Russische en Cypriotische klimaat heel erg op elkaar lijken. Juist daarom verhuizen zoveel Russen naar Cyprus.

2) De Russische zakenman is net als James Bond: qua luxe, qua risico en qua grootte.

"James Bond maar dan echt: van de onthullende notities van een in een mysterieus helikopterongeluk overleden advocaat, via het in het geheim opgenomen gesprek op het Parijse Le Bourget-vliegveld over de belastingontduiking, tot de in het Londense Dorchester Hotel gesloten deal het grootste aluminiumbedrijf ter wereld te stichten". (VK)

3) Russische meisjes zijn mooi en trouwen graag met een buitenlander

"Er zijn nu bijna zevenduizend vrouwen uit de voormalige Sovjet-Unie in Nederland die zijn ge-

trouwd met een Nederlandse man, de meesten afkomstig uit Rusland, Oekraïne of Wit-Rusland. Het aantal 'Russische bruiden' dat jaarlijks naar Nederland komt blijft redelijk constant met naar schatting enkele honderden per jaar.

4) Russen roken en drinken.
"Het is een typisch Russisch ochtendtafereel: ontwaken met een blik op een zorgzame vader die buiten, terwijl de zon opgaat en de vogels vrolijk kwetteren in de bomen, zijn pasgeboren dreumes in een kinderkarretje vooruitduwt met in de ene hand een halve liter bier en in de andere een sigaret. (...) 44 miljoen rokers maken bijna eenderde van de bevolking uit: 60 procent van de mannen en 40 procent van de vrouwen rookt."

5) Russen houden van hun vaderland.
Nationale trots op de Sovjetoverwinning tegen de Duitsers in de 'Grote Vaderlandse Oorlog' is een van de weinige sentimenten die (bijna) alle Russen verenigt. (...) 'Onze grootvaders, onze vaders, onze grote leiders hebben hier voor elk gebouw gevochten, voor elke straat.'(04.02.2012)

6) Russen hebben een hekel aan homoseksuele verhoudingen.
"Het is zorgelijk dat orthodoxe activisten in Rusland zo veel geweld gebruiken tegen homo's, en dat homo's er in de cel belanden en boetes moeten betalen vanwege 'hooliganisme'". (VK)

7) De kerk speelt een belangrijke rol in het Russische leven.
"Het hoofd van de Russisch-orthodoxe kerk, patriarch Kirill, heeft de Russen maandag opgeroepen tot het adopteren van kinderen. 'Er mogen geen wezen zijn in ons land', zei Kirill. 'Wie geen ouders heeft, moet onderdak kunnen krijgen bij aardige, eerlijke en goedhartige mensen.'"
8) In Rusland kun je een ongewenst kind 'weggooien'
Sommige instellingen in Russische steden hebben 'babyboxen' waarin moeders hun ongewenste kind kunnen droppen. (20.12.12)
Tegenover zoveel minder aantrekkelijke kanten staat er iets waar we wel trots op kunnen zijn. Dit is onze cultuur. Anna Netrebko die met haar prachtige stem de wereld heeft veroverd, Tsjechov die van grote betekenis voor het moderne toneel is, Dostojevski wiens romans een chef-d'oeuvre zijn.
Het meest besproken onderwerp in de media is op dit moment de politieke situatie in Rusland en de politieke houding van Rusland op het internationale niveau. Rusland is ten eerste het land van Pussy Riot, maar ook een land waar de mensenrechten geschonden worden, waar geen vrijheid van meningsuiting bestaat en waar de oppositie door de regering onderdrukt wordt. Het laatste jaar is de rol van Rusland in het conflict in Syrië vaker op tafel gelegd. Ook anti-Amerikanisme is een van de lievelingsonderwerpen over Rusland. Hoogstwaarsschijnlijk komt het door de Koude Oorlog.
Wat krijgen Nederlanders nog meer

van Russen te horen?
1) Russen zijn rijk.
Als je een Nederlandse krant leest, dan kom je zeker zulke koppen tegen als “Megajacht. Speeltje voor oliemagnaat”, “Aan miljarden geen gebrek”, ‘Zoveelste corruptiezaak in Rusland; elite voert strijd’.
2) Het is altijd ijskoud in Rusland.
De bittere kou in Rusland heeft in december al aan zeker 142 mensen het leven gekost. In grote delen van Rusland is de temperatuur gedaald tot ver onder 30 graden onder nul.
3) Russen zijn vreemd.
“Een Russische jongen van 11 jaar heeft een mammoet gevonden. Wetenschappers noemen het de best bewaarde mammoet ooit”. Of:
“Een Russische vrouw heeft haar kinderen 3 jaar lang voor haar dode echtgenoot laten zorgen. Ze moesten hem bouillon geven en met hem praten. De vrouw hoopte dat hij hierdoor zou opstaan uit de dood”.
Ik verzwijg nog allemaal youtube filmpjes over gekke Russen die met de tank de weg oversteken of in een rollende wiel van de berg af dalen.
Een van de bekendste Russen die in de Nederlandse media terecht komt is Stalin. Op de pagina’s van de Nederlandse pers vinden we vaak de naam van Stalin terug.
“Poetin is geen Stalin, maar wel diens propagandistische echo.”
“Een andere optie is het Stalin-effect: als je maar genoeg plaatjes van iemand ziet en je hoort maar genoeg kritiekloze verhalen, krijg je vanzelf warme gevoelens voor hem, wie hij ook is.”
Tot slot aangekomen wil ik opmerken dat als je vlug door de Nederlandse krant doorkijkt naar de artikelen over Rusland, vind je jaar

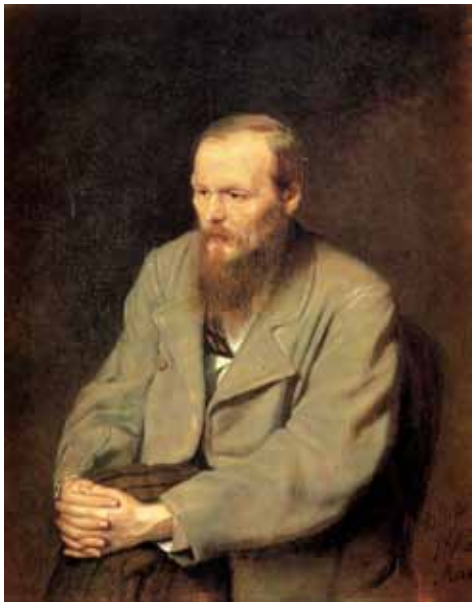

in jaar uit dezelfde onderwerpen terug. Waarom is dat zo?
Ten eerste, als je een artikel schrijft, moet het onderwerp interessant voor het publiek zijn. Nederland geldt als een tolerant land daarom wekken alle soorten nieuws over mensenrechtenschendingen of beperking van de vrijheden bij een Nederlandse lezer interesse op.
Voorts is Nederland een protestant land wat het tot een spaarzame en nuchtere natie maakt. Om die reden trekt het nieuws over geldverspilling, over de miljarden voor de Winterspelen in Sotsji en oliemagnaten ook veel lezers.
Ten tweede zou het beeld van het huidige Rusland onder andere met de historische beeldvorming te maken hebben. In de loop van de geschiedenis heeft Rusland een somber imago gekregen als een land waar de macht van de leider groot is, waar een grote nadruk op wapens wordt gelegd, waar mensen gehoorzaam moeten zijn en in God geloven. Daarom lijkt Europa zelfs nu Rusland een beetje op afstand te houden en niet de banden te willen aanhalen. De mass media dienen ervoor om de Nederlanders te waarschuwen om op hun hoede te zijn als ze met Rusland willen samenwerken.
Ten derde is negatief nieuws altijd interessanter om te lezen dan positief nieuws. Dit heeft te maken met het feit dat mensen van vergelijkingen houden. Ze voelen zich beter als het iemand in een ander land slechter vergaat dan zichzelf in zijn eigen stad of land.

Brussel als hoofdstad van Europa, Moskou als haven van vijf zeeën. De rol van onze landen bij internationale ontwikkelingen: concurrenten of partners?

Nataliya Kabanova, Egor Sergeev (MGIMO, Moskou)

Inleiding

Integratie is een proces waarbij de buurlanden nauwer worden en samenwerken ten economisch opzicht, een proces gebaseerd op het prinicipe van economisch (en politisch) voordeel en op het prinsipe van arbeidsverdeling. Vandaag verstaat men onder het integretieproces: 1. Proces waarbij de buurlanden zijn plaats (specialisatie) zoeken in de globaliserende wereld. 2. Proces waarbij de buurlanden zich afzonderen van negatieve zijden van de globalisatie.

Geschiedenis en aspecten van integratie.

Tegenwoordig ontwikkelen zich de integratieprocessen in Europa en op de post-Sovjet ruimte ongetwijfeld onder verschillende omstandigheden. Er zijn tenminste drie aspecten te onderscheiden: het historische perspectief, het economische perspectief en de politieke wil in de landen van de twee regio's.

Wat West-Europa betreft kent de geschiedenis van allerlei administratieve eenheden – vorstendommen, graafschappen, hertogdommen– perioden van meer en minder nauw samenwerking.

Het gaat bijvoorbeeld om het West-Romeinse Rijk dat het grootste deel van West en Centraal-Europa heeft opgenomen. Na het uiteenvallen van het Rijk in de 5de eeuw begon een tijdvak van verscheurdheid. Daarna slaagde Karel de Grote er in de 8ste eeuw in om meest gebieden van het vorige rijk aan zijn macht te onderwerpen. In 800 werd hij Keiser der Romeinen. Om zijn rijk makkelijker te kunnen besturen, voerde Karel een centralisatiepolitiek.

Maar in de Middeleuwen kende Europa een lange periode van verdeeling. Er waren allerlei grafschappen, vorstendommen en

Karel de Grote

bisdommen. Zelfs de meeste steden waren onafhankelijk of hingen alleen van de keizer af maar niet van de feodaal. De hoofden van de kerk wilden graag de enigheid in Europa zien. Maar allerlei kooplui, feudalen en gewone mensen hebben die niet nodig. Het enige wat toen heel goed funcioneerde was de Hanze, een economische bond waar een aantal Europese steden deel aan namen.

Opmerkelijk is dat elke keizer feitelijk geen absoluut macht had en dat meest steden, vorstendommen of graafschappen in ieder geval een bepalde autonomie hadden. Het blijkt dat het Europese integratiesproces om objectieve redenen voortgaat op basis van een rijke ervaring van evenwichtige samenwerking en eigenlijk samenleving.

Iemand zou misschien ons vragen: Maar Rusland had ook zo'n periode van verdeling. Natuurlijk was de Russische staat, die als één van de continuüms van het Kievse rijk wordt beschouwd, niet altijd het grootste land ter wereld. Na de dood van Jaroslav de Wijze in de 11de eeuw begon het Kievse rijk in kleine vorstendommetjes uiteen te vallen. De verscheurdheid duurde tot de tweede helft van de 15de eeuw wanneer Ivan III centralisering van de Russische landen onder leiding van Moskou begon.

Belangrijk is dat het om een proces van echt integreren van die gebieden gaat in tegenstelling tot dat in het middeleeuwse Europa waar de delen zich grotendeels pas vormalig naar de keiser voegden. Vanaf de tijden van Ivan III en tot en met de Sovjet-periode moest elk ingelijfd gebied een geïntegreerd deel worden van het centrale administratief-, beheer- en rechtsstelsel. Het niveau van centralisatie was dus veel hoger dan in Europa.

Het tweede verschil is op het economische vlak te vinden. Oorspronkelijk werd de voorganger van de EU geroepen bij de oprichting van een vereniging van zes West-Europese landen. Die landen zijn ten economisch opzicht vergelijkbaar en daarom werd de EU vooral op basis van een gemenschappelijke markt en economie succesvol gecreëerd. Bovendien, voordat die landen zijn samengegaan hadden ze al een hoog niveau van specialisatie in de productiesector bereikt. Gebaseerd op het principe van arbeidsverdeling kon de vereniging dus economisch voordeel eruit halen.

Wat de post-Sovjet ruimte betreft is er natuurlijk geen sprake van vergelijkbaarheid op gebied van economische ontwikkeling. Evenmin kan elke land hier een uniek product aanbieden om arbeidsverdeling in de regio te organiseren. Dat is verklaarbaar door het niet hoog genoeg niveau van specialisatie in elke land.

En nu komen wij in Europa

Jaroslav de Wijze

van 20ste eeuw terug. Er was weer sprake van de integratie. Voor het eerst begon de Europese integratie als een project van politieke en militaire integratie die de veiligheid en de stabiliteit op het Europese grondgebied kan verlenen.

Het eerste integratieproject was de plan van Pleven, de Franse minister-president. Hij stelde voor Europese legers van zes landen (Frankrijk, Duitsland, Italië, Nederland, België en Luxemburg) te integreren en Europese Defensiegemeenschap in te stellen. Maar de politieke bond is niet geslaagd omdat Frase parlement tegen de bond met Duitsland was.

Het was toch duidelijk dat de Europese landen samen moeten werken om de crisis van naoorlogse jaren te overkomen. En daarna komt de tijd van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal. Er was dus sprake van economische integratie.

In het Oost-Europese gebied begon de verenigingsproces veel eerder dan in West-Europa.

Na de revolutie in Rusland existeerde het Russische Rijk niet meer. Vele gebieden vallen uiteen. En Sovjet Rusland onder de leiding van communisten was gedwongen om deze gebieden weer in te sluiten. Het belangrijkste factoor van dit proces - zullen wij het “het verenigingsproces” noemen - was de ideologie. De communistische ideologie van de vrijheid en van de dictatuur van proletariaat. Het ging om de noodzaak politieke en culturele betrekkingen te hervatten.

De dag van vandaag.

De tijd ging door. En nu zien wij geen Sovjet Unie, geen Koude oorlog. De Europese Unie existeert wel maar die heeft een economische en structurele crisis.

Het oude principe van economisch vordeel werkt niet zo goed. Het hoogste niveau van liberalisatie in financiële markten leidden tot de crisis en tot de situatie waarbij de rol van de staat weer heel sterk is geworden. Een groot aantal landen moesten vele banken en bedrijven nationaliseren. Dat is een van de kenmerken van de economische crisis. De anderen zijn - begrotingstekort, grote staatsschuld. En dat betekent dat er minder geld is in het land om allerlei sociale projecten en programma’s uit te oefenen. Veel mensen beschouwen de crisis als resultaat van de EU-activiteiten. En dat is een van de grootste problemen van de EU - trouwcrisis. Het andere probleem is - structurele crisis.

Rusland heeft vandaag ook een aantal problemen. Maar de wereldwijde ontwikkelingen, namelijk globalisatie, groeiende internationale concurrentie, economische crisis, dwingen Rusland en zijn buurlanden ook over nauwere samenwerking en over potentiele economische integratie te denken.

De vraag is of deze integratie gelijk moet zijn op de Europese integratie of niet.

Wij denken dat Rusland en zijn buurlanden niet helemaal de weg van de EU moeten volgen. Ten Eersten omdat de Europese integratie in andere tijd begon, ten tweden omdat de EU nu in de crisis is en dat betekent dat niet alles ideaal is.

Dus er is sprake van de twee potenciele vormen van integratieunies in het gebied van Europa en Azië. Brussel (als de EU) die nu in een diepe economische en structurele crisis is, moet de principen herzien waar de EU op wordt gebaseerd. Moskou (als de vertegenwoordiger van de voormalige Soviet Unie) moet een substantieel nieuw integratieproces organiseren.

Helaas zien wij nu bijna geen samenwerking tussen onze regio’s op het vlak van integratie. De EU begon het programma van Oostelijk Partnerschap – een samenwerkingsverband tussen de EU en 6 voormalige Sovietrepublieken. Rusland beschouwt dit programma als concurrentie op het gebied van potentiele integratiebond onder de leideing van Rusland. Tegelijkertijd zijn vele Europese landen bang voor zo groot Rusland en voor de aankomende Euro-Aziatische economische Unie. Maar daar de EU economische crisis ondergaat en Rusland ook een aantal problemen heeft, is het wel plaats voor samenwerking en partnerschap.

De toekomst van het gebied tussen de Atlantische en de Grote oceanen hagnt af van de antwoord op die vraag.

Een historisch overzicht van de godsdienst in Nederland en Rusland: op weg naar het Koninkrijk Gods

Petr Oskolkov (MGIMO, Moskou)

Zowel Rusland als Nederland zijn landen die een lange christelijke geschiedenis kennen. Het christendom heeft een sterke invloed uitgeoefend op alle kanten van het Nederlandse een Russische leven. Al hebben de geestelijke stromingen in de twee landen verschillende historische weg gedaan.

Sinds het einde van de 10e eeuw had het Kiëvse Rijk de oostenlijke versie van het Christendom als de staatsreligie. Die keuze werd gedaan vanwege diepe economische en culturele links tussen Rusland en het Byzantijnse Rijk. In Nederland was het proces van de kerstening heel langzaam, het verliep verschillend in Zuid- en Noord-Nederland. Limburg en Brabant waren al in de 4e eeuw christelijk, en Friesland was heidens tot de 13e eeuw. Hier zien we een parallel met Novgorod: noordelijke gebieden waren in beide landen het meest conservatief in hun strijd tegen de nieuwe religie.

De eerste splitsingslinie tussen Russische en Nederlandse gelovigen werd al vastgelegd in de 11e eeuw, dat was het zogenoemde Oosters Schisma, de splitsing van de Oost-Orthodoxe en de rooms-katholieke kerk. Tot dit moment was het verkeer tussen de twee kerken heel klein, wat tot natuurlijke verschillen in theologie leidde, en het Grote schisma bevestigde alleen de natuurlijke status quo.

Verder gaan we met ons verhaal naar de 16e eeuw, wanneer de afschrikking van de Reformatie weer het Westen verdeelde. Dat is de schuld van de fanatieke Spaanse overheersers dat de Nederlanders de leer van de hervormers, met name van Calvijn, met enthousiasme hebben opgenomen. Als vele noordelijke volkeren zijn Nederlanders te ver gegaan in hun ontkenning van het Katholicisme, en zij hebben het kind met het badwater weggegooid. De Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden is tot een van die staten geworden waarin de minderheid over de meerderheid heerste. Alleen calvinisten konden belangrijke rijksbetrekkingen krijgen, en katholieken en lutheranen waren uit het sociale leven verwijderd. Het katholicisme was verspreid tussen geleerden, dichters en schilders; staatslieden waren protestants.

Rusland had zijn eigen Reformatie een eeuw later. In 1653 begon de Russische patriarch Nikon kerkhervormingen die tot een schisma in de Russsisch-Orthodoxe Kerk leidden. Dit proces heeft de naam "Raskol" gekregen. De revisie van rites die als het doeleinde de unificering met Byzantijnse kerk had, werd niet geaccepteerd door een groot aantal gelovigen die officieel werden vervolgd tot 1905. Zoals Nederlandse, heeft Russische Reformatie het volk gesplitst, zij raakte maar geen basis van het geloof en alleen maar rites. Het Russische Raskol leidde niet tot de verzwakking van het geloof als het het geval in Nederland was.

De volgende mijlpaal op de zware maar tot dat moment wel gelijkende weg van het christendom in Rusland en Nederland is de 20e eeuw. In het begin van de vorige eeuw begon zich in Nederland een nieuwe sociale structuur te vormen, die zich op de conceptie van "soevereniteit in eigen kring" baseerde. Het nieuwe stelsel kreeg de naam "verzuiling", want de hele samenleving werd versplitst in zg. zuilen op basis van religieuze of politieke overtuiging. Religie domineerde toen in zelf-bepaling van Nederlanders en oefende grote invloed uit op hun onderwijs en hun stemmen op verkiezingen. Dit stelsel was uniek voor Europa, dat toont niet de bijzondere gelovigheid van Nederlanders, maar de wijsheid van degenen die toen Nederland bestuurden: dankzij de verzuiling voelde zich (bijna) niemand beledigd of kwetsbaar.

In Rusland was de situatie heel wat anders. In 1917 brak de Oktoberrevolutie uit. Het Russische communisme beschouwde religie als de grootste dreiging voor zijn overheersende positie, Sovjetmensen moesten in de partij geloven, niet in God. De oplossing daarvoor waren de repressies op priesterschap en op gelovigen. In 1936 fungeerden in Rusland 28 % kerken en 15 % priesters van de pre-revolutionaire hoeveelheid *(История России XX – начала XXI века // под ред. Л.В. Милова. М.: Эксмо, 2006)*. Maar de geest van Russische volk is niet voor te stellen zonder het geloof, en ondanks de vervolging behielden de Russen hun kerk. Een aantal kerkgangers werd in officiële statistieken verminderd, dus het is niet zo makkelijk om te bepalen hoeveel mensen de kerk op reguliere basis bezochten, maar in die tijd verzamelden zich christenen voor gebed ook in het verborgene. Mensen vastten, doopten kinderen, deden gebeden en wisten dat Rusland ondanks alle zonden het apanage van Maria is. Toen het communistische regime is gevallen, is de verrijzenis van de Russische kerk begonnen. Nu noemen zich 75 % van de Russische bevolking Orthodox, van die 73 % religieuze rites vervullen *(«Верим ли мы в Бога» // ВЦИОМ, пресс-выпуск № 1461. 30 марта 2010 г.)*. Nu zijn er alleen in Moskou 849 orthodoxe kerkgebouwen en 12 kloosters, en dit aantal neemt steeds toe *(Доклад Святейшего Патриарха Московского и всея Руси Кирилла на Епархиальном собрании г. Москвы 23 декабря 2011 г.)*.

En wat was de situatie in Nederland? De verzuiling hield op te bestaan in de jaren '60, onder druk van de globalisering en de overal verspreidde verlinksing van de jeugd. Nadat de formele ondersteuning van de religie af was, begon de snelle ontkerkelijking van de maatschappij. Het Tweede

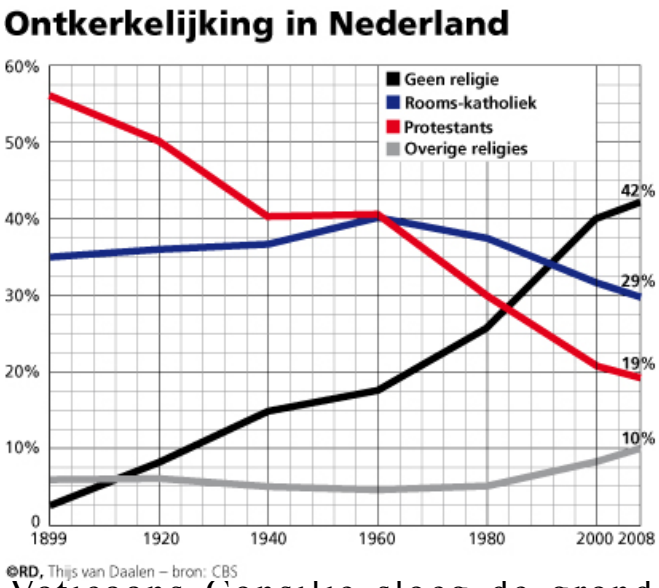

Vaticaans Consilie sloeg de grond onder voeten van katholicisme in Nederland weg. Het streven naar oekumenisme leidde tot de afschaffing van een aantal fundamentele religieuze tradities. Immigranten brachten vanaf de jaren '60 hun religieuze overtuigingen mee, en in 1951 verscheen in het Friese Balk de eerste moskee op het Nederlandse grondgebied. Religieuze diversiteit nam toe, samen met de nieuwe ontwikkelingen op het gebied van protestants modernisme, en het was steeds moeilijker voor de traditionele religies, om de samenleving "onder de omoforion" te houden. Veel mensen verlieten kerkgemeenschappen, vele kerkgebouwen werden "niet rentabel" verklaard en voor seculaire middelen verhuurd.

Nu bezoeken nog maar 10 procent van de Nederlanders elke zondag een kerk. Uit de statiestiken en vooruitzichten blijkt dat tot 2020 alleen 22 % van de bevolking zich in Nederland christelijk zal noemen *(God in Nederland (2006/2007) // Sociaal en Cultureel Planbureau)*. De rooms-katholieke kerk heeft van 2005 tot 2010 meer dan 300.000 leden verloren, Protestantste Kerk van Nederland – ruim 150.000 leden *(Drs. Sylvia Grevel. Spirituality in today's secular society // "Spiritual Care and Health Professions" (Radboud Universiteit Nijmegen)*. Steeds meer Nederlanders verlaten de kerk en gaan naar de moskee want ze vinden de islam eenvoudiger. Die religie spreekt zijn leden aan om veel minder verantwoordelijkheid. Bovendien, bezoeken de meeste moderne Nederlandse christenen de kerk niet vanwege hun bijzondere geestelijkheid maar omdat dat een traditie is die generaties van hun voorouders hebben gekoesterd. Hand in hand met de secularisatie van de Nederlandse samenleving gaat de radicalisatie van het christelijke gedeelte daarvan. De gelovigen voelen geen grond onder hun voeten, en zij beginnen meer strijd-georienteerd te zijn, wat de toename in een aantal radicaal-christelijke websites in Nederlands Internet toont.

Dus uit de statistieken blijkt dat de christelijke geestelijkheid bij de Nederlanders in het begin van de 21e eeuw sterk is gedaald. Op het eerste gezicht ligt het aan de verlinksing van de Nederlandse bevolking in de vorige eeuw, modernisatie van de kerk die tot ontkerkelijking leidde, en de immigratiestroom die nieuwe dreigingen heeft meegebracht voor de traditionele religies in Nederland. Maar dat alles is niet zo eenvoudig. In de Sovjet Unie was er geen sprake over "verlinksing" omdat die staat op communistisch basis was gebouwd, de immigratiestroom uit moslimse buurlanden is zeer groot, het christendom floreert maar in Rusland. En wat de modernisatie betreft, moeten wij eeuwen teruggaan naar de periode van de Reformatie. Hier liggen de historische gronden voor de ontkerkelijking van modern Nederland. De religieuze basis van de Nederlanders was toen erg sterk aan het wankelen gebracht. De gevolgen daarvan zien we zelfs vandaag.

Tot slot wil ik zeggen dat alleen de almachtige God de toekomst van de menselijkheid kent. Nauwelijks kunnen we een voorspel maken over de perspectieven van het geloof in Rusland en Nederland. Investigabiles viæ Domini.

De Grote Ambassade van Peter de Grote in de ogen van tijdgenoten

Veronika Gorbunova, Anastasia Lazareva (PGU, Pskov)

Een belangrijke gebeurtenis in de ontwikkeling van de Russisch-Nederlandse betrekkingen was de oprichting van permanente missies naar beide landen in 1678 -. 1700, geholpen door een bezoek aan de Grand Ambassade van Peter I in West-Europa.

Een van de doelen van de Grote Ambassade de uitnodiging van van buitenlandse vertegenwoordigers voor de Russische diens, reservering en aankoop van oorlogsmateriaal, wapens en, tegelijkertijd, de studie van het leven en de volgorde van de Europese landen.

Dus, in 1697, nadat hij de Rijn had bereikt, ging Peter langs rivieren en kanalen naar Amsterdam. Niet lang gebleven in Amsterdam, ging Peter naar Zaandam, een klein stadje dat veel werven en scheepsbouw workshops biedt. In Zaandam woonde Peter in een houten huis op de straat Crimp. Maar nadat hij een korte tijd in Zaandam had gebleven, verhuisde Peter naar Amsterdam. Hij aangeschaft toestemming om te werken in de scheepswerven van de Oost-Indische Compagnie.

Grote Ambassade onder de leiding van Peter uitgevoerd de beoogde doelgroep. Een activiteit op het inhuren van buitenlandse werknemers voor het leger en de marine. Wapens waren gekocht . Peter leerde tegelijkertijd de manier van het leven in Nederland, bezocht fabrieken, werkplaatsen, en bestudeerde het mechanisme van een windmolen, hij bijgewoond lezingen over anatomie, bestudeerde de techniek van het graveren.

Peter bracht vier en een halve maand door in Nederland. Welke herinneringen hebben Nederlanders over Peter?

Op de basis van de memoires van Jan Nomen zien we de aard van de Russische tsaar , “een Nederlandse timmerlieden Zijne Majesteit sprak zeer vriendelijk en eenvoudig, en ze vaak at en dronk met hem aan tafel ... Hij wilde dat ze hem zou noemen, niet alleen als een timmerman Peter “.

In een poging om de cultuur te ervaren vanuit Nederland ‘, in de woorden van J. K. Nomen, Peter “stuurde een van zijn suite, samen met een maat Remmetom in Amsterdam met het verzoek om doek te kopen om een jurk te maken voor Zijne Majesteit zaandamskomu model ... ook de lokale kleermakers en andere genaaide jurk hem en zijn entourage. “

Tijdgenoten hebben ook en zeldzame nieuwsgierigheid naar vele gevraagd, waardoor zelfs die vragen die niet konden of wilden

geen antwoord gemeld.

Er is informatie over de relatie met de Nederlanders Petrus hervormingen. Nicholas Witsen, Nederlands politicus en burgemeester van Amsterdam van 1682 tot 1706 jaar, toonde sympathie voor de hervormingen van Peter I, die het gevolg was van het feit dat de burgemeester de zogenaamde pro-russische lobby leidde in Nederland, in tegenstelling tot politieke groeperingen in Den Haag, die vreesden dat de uitbreiding van het Russische grondgebied Nederlandse vernietigen -Zweedse zakenrelaties.

Tegelijkertijd in Rusland tijdgenoten van Peter I hebben verschillende meningen naar "Grand ambassade" voor Rusland. E.R. Dashkova in haar gesprek met prins Kaunitz, in de "Notes" gegeven, bepaalt in dit verband zijn mening: "De tijd van de keizer is te duur om te verspillen aan werk dat kan worden uitgevoerd door een gewone werker, Peter kon aatrekken niet alleen timmerlieden en. bouwers en admiraals. In Zaandam werkt hij als timmerman, het verwaarlozen van public affairs en verminken Russische taal Nederlandse termen die letterlijk gevuld al zijn besluiten met betrekking tot zeemanschap. Hij had

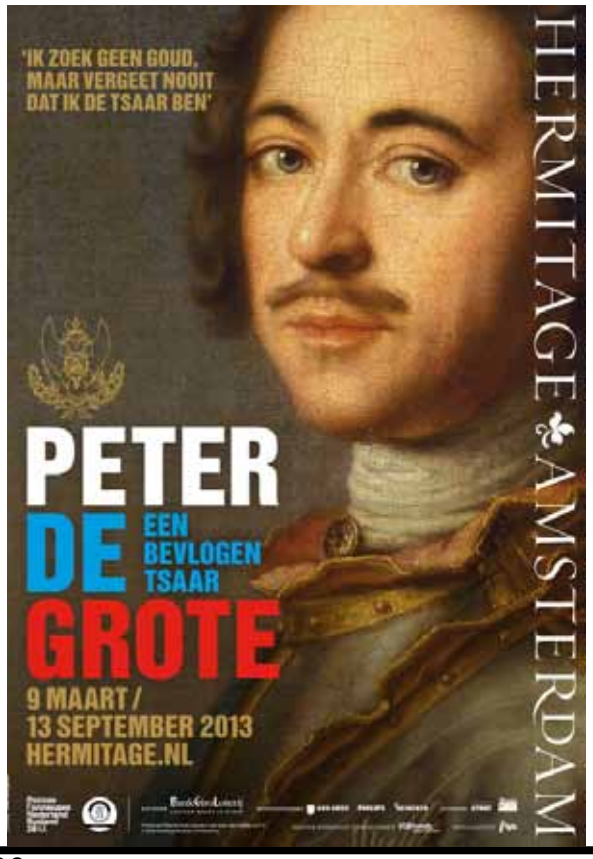

geen behoefte om in het buitenland te sturen naar nobele ambacht hoveniers, smeden bestuderen, mijnwerkers en ga zo maar door, omdat elke gentleman zou blij zijn om drie of meer van de boeren te bieden, om hen op te leiden ... dit ambacht ". Dashkova heeft uitzicht door Golitsyn gedeeld, die waren fans van Russische verhalen en was het niet eens van een blinde verering van het Westen of nauw contact met buitenlanders. Rusland ambassadeur in Nederland, A.A. Matveev waardeert de wens van Peter I «het openen van een venster naar Europa". In zijn dagboeken beschreef hij in detail de nieuwe methoden van fortificatie, stijlen in de architectuur en beeldende kunst, nieuwe gewoonten, een gratis en eenvoudig de communicatie tussen mensen, de decoratie van huizen, stijlen, parken, zelfs de nieuwe mode en vele andere kleine dingen. Hij was ervan overtuigd dat dit alles aandacht en studie verdient, en de mogelijke "en voor het transplanteren naar hun geboortegrond". Zo, de Grote Ambassade van Peter I wordt door tijdgenoten dubbelzinnig geschat. In het algemeen, de Nederlandse Ambassade vertegenwoordigd door Peter de Grote - is positief geevalueerd. Echter, er is bezorgdheid over de toenemende invloed van het Russische Rijk in de internationale arena. Russische ambtenaren ook verdeeld in twee kampen: zij zien in het werk van Peter I van de identiteit dreiging in Rusland, terwijl anderen vonden de Europese innovatie als een impuls aan de ontwikkeling van de Russische staat.

De Russische diaspora in België in de loop der eeuwen

Ekaterina Oekraintsjoek, PGU (Pskov)

Het onderwerp van mijn verslag is de Russische diaspora in België in de loop der eeuwen.

Eerst zullen we even de concepten bepalen...

Het woord diaspora, in het Oud-Grieks (διασπορά; verstrooiing, uitzaaiing), geeft de grootschalige verstrooiing of verspreiding van een volk over verschillende delen van de wereld aan.

België, of voluit het Koninkrijk België, is een West-Europees land aan de Noordzee, grenzend aan Nederland, Duitsland, Luxemburg en Frankrijk, op de overgang van Germaans naar Romaans Europa.

In de loop der eeuwen, hebben Rusland en België nauwe samenwerking. Russische verplaatst naar een vaste woon- of verblijfplaats in België. Maar zij zouden niet genieten van het leven in zijn nieuwe wereld, en om daar in te voeren eigen regels en voorschriften. Dit is wat ik wil vertellen.

Echt heeft Peter I België voor Rusland geopend. In 1717, tijdens zijn tweede reis naar West-Europa, betaalde hij een officieel bezoek aan het land *. Peter werd in België, met de grootste eert en op het hoogste niveau gevonden.

De aanwezigheid van Peter I op Belgische bodem is in twee monumenten vereeuwigd. De eerste - voor de Royal Court in Brussel - werd onmiddellijk opgericht na het bezoek van de Russische delegatie.

Het tweede monument voor de Russische tsaar werd in het kuuroord stad in 1816 op initiatief van de grote Russische prinses Anna Paulowna - dochter van Paul I, de jongere zus van keizer Alexander I - en haar man, de Nederlandse kroonprins Willem van Oranje, die later koning Willem II. In Het paviljoen van de oude geneeskrachtige bronnen was een buste van Peter I geïnstalleerd.

Na verloop van tijd, mensen in Rusland zijn al meer over België komen te weten. Dagboeken, reizen aantekeningen en boeken van Russische reizigers waren verschenen. In 1820, historicus en schrijver Paul Sumarokov is eerst Brussel geïntroduceerd, en hij schreef de schoonheid en de cultuur in zijn nota's "in het buitenland lopen."

In het eerste kwart van de negentiende eeuw begon het centrum van de attractie voor bezoekers uit het Russische Rijk de Belgische in Brussel, Gent en Antwerpen te functioneren.

De normalisering van de betrekkingen tussen de twee landen, die in het midden van de negentiene eeuw begon, viel samen met een periode van snelle economische ontwikkeling van België, werd al snel een van de toonaangevende geïndustrialiseerde landen van Europa. De kommende decennia

werden door actieve ontwikkeling van de bilaterale betrekkingen, in het bijzonder de handel gekenmerkt. België is tot een belangrijke importeur van Russische graan en grondstoffen uitgegroeid.

Bijgevolg is de kracht van de Russische diaspora in België toegenomen. In deze Rus die naar België kwamen tussen 1830 en 1861 kunnen worden onderverdeeld in verschillende groepen. De meeste kleine-grootste groep bestond uit mensen die waren gekomen voor wetenschappelijke doeleinden en zijn vooral in de landbouw van het land, de Universiteit van Brussel en Gent, bibliotheken en Vlaamse schilderkunst geïnteresseerd. De meerderheid van de Russen die naar België kwamen, waren gewoon nieuwsgierig reizigers die werden aangetrokken door de geschiedenis van steden, architectuur en beeldhouwkunst, en de Belgische havens in Europa en het eerste spoorwegpakket.

Later, aan het begin van de XIX-XX eeuwen, toen het Russische Rijk is een groeiende marxisme, nemen de Belgische vakbonden en coöperaties nieuwe mensen aan het werk.

In het algemeen kan de positie van een kleine Russische gemeenschap in België en de staat van de Russisch-Belgische betrekkingen aan het begin van de eeuw worden als bevredigend beschouwd. België waren enthousiast over de Russisch-Franse toenadering in de late XIX eeuw, het bewijs begon te Russophilia surge in België, een enorme display van sympathie voor Rusland.

Echter, de geleidelijke ontwikkeling van de Russisch-Belgische betrekkingen en de groei van de Russische diaspora de Eerste Wereldoorlog einde, die begon in de zomer van 1914. Toen de oorlog begon, veel Russische emigranten begonnen om België te verlaten.

1917 was een mijlpaal voor het leven van de Russische gemeenschap in België. Het feit is dat na de Februari-revolutie van 1917 in Rusland hebben veel politieke vluchtelingen, zoals Plechanov en Kropotkin terug. Maar op hetzelfde moment, is de revolutie begonnen en een nieuwe

П.Н. Врангель. Франция, Париж, июнь 1925 г.

fase van de Russische diaspora in België, want na oktober 1917, emigratie uit Rusland naar België die uitsluitend is overgenomen door politiek. Voortaan werd België een van de centra van de Russische militaire en politieke ballingschap van de Witte Beweging ...

Na de gebeurtenissen van 1917 en de Burgeroorlog, emigratie uit Rusland naar België die uitsluitend is overgenomen anti-bolsjewistische politiek karakter.

In België liep ongeveer tienduizend Russische ballingen, en het land nu is uitgegroeid tot een van de centra van de Russische militaire en politieke ballingschap witte beweging.

Het was in België in verschillende perioden leefden erkende leiders van de Russische, vooral militaire, emigratie.

In de 1920 jaren, woonde hij in Brussel en stierf een andere belangrijke figuur van de witte beweging - Baron P.N.Vrangel. Het was hier, in België, 1 september 1924 door voormalig Chief Witte Leger werd opgericht door Russische Militaire Unie (EMRO) - een oude Russische anti-bolsjewistische militaire organisatie opgericht in ballingschap tot de werkzaamheden van de Witte beweging voort te zetten.

In België bestond er en andere politieke en militaire organisaties

van Russische immigranten: The Syndicate Russische arbeiders christenen in België, de Europese Unie officieren in de stad Luik, enz.

Maar het centrum van de Russische emigratie na de revolutie in België was geen militair-politieke organisatie, en de orthodoxe kerk. De eerste Russisch-orthodoxe parochie in België in het begin van de XIXe eeuw, in 1816, Prins Willem van Oranje trouwde met de zus van keizer Alexander I, Anna Paulowna. Laatst geregeld bij zijn paleis in Brussel orthodoxe kapel.

Pas in de tweede helft van de negentiende eeuw in België verscheen eerste permanente commissie van orthodoxe eredienst. In 1862 werd bij de Russische ambassade in Brussel opgericht kapel van St. Nicolaas. Orthodoxe kerken worden waargenomen door veel immigranten als de enige link naar de verloren vaderland na de Burgeroorlog, werd de centra te verenigen Russische vluchtelingen.

In het algemeen heeft de Tweede Wereldoorlog een rol gespeeld, niet alleen in het leven van de Russisch-Orthodoxe Kerk in België, maar ook in de ontwikkeling van de Russische diaspora in het land als geheel. In de eerste helft van de jaren 1940 in België, heeft een unieke situatie is hetzelfde, en dat was typisch voor vele andere landen waar Russische immigranten vestigden.

In het Duits-bezette België in dergelijke tragische omstandigheden, waren er twee van Rusland: “rood” in het gezicht van de Sovjet-krijgsgevangenen en “wit” - de emigrant.

Opgemerkt dient te worden dat de meerderheid van onze medeburgers, of immigranten of gevangenen van de Sovjet-soldaten die dapper vochten tegen de vijand. In de guerrillabeweging in België werd bijgewoond door ongeveer vijfhonderd Sovjetburgers.

Met de krachten ambassades, kerken en diaspora organisaties in België, zijn een verscheidenheid van evenementen voor onze landgenoten gehouden, zoals de viering van de openbare gedenktekens in Rusland, de conferentie over de juridische status van landgenoten, het festival “Russische Lente in Brussel”, het leggen van kransen op de graven van de slachtoffers in België tijdens de oorlog, Sovjetburgers , georganiseerde concerten, fototentoonstellingen, enz.

Met de steun van de Ambassade van Rusland in januari 2008, de vereniging “European Russische gemeenschap” in Brussel was de eerste in Europa, Informatie en Legal Centrum van Russische landgenoten, een nieuwsbrief, een jaarlijkse conferentie vsebelgiyskie landgenoten gehouden. Speciale aandacht wordt besteed aan de staat programma om de hervestiging van landgenoten te helpen naar Rusland.

Wij kannen met de Russische ambassadeur akkoord met België V.B.Lukova dat de Russische gemeenschap in België - een belangrijk deel van de Belgische samenleving, die een fatsoenlijk respect voor geschiedenis heeft.

Tot slot moet worden gezegd dat het vandaag de Russische diaspora in België te helpen en begon steun te verlenen aan nieuwe organisaties van landgenoten in het buitenland opgemerkt. Op 16 maart 2008 heeft de Russische Centrum voor Wetenschap en Cultuur in Brussel een vergadering van de nieuw opgerichte Europese vertegenwoordiger van de “Russische wereld”.

Rusland is niet van plan om zijn landgenoten te verlaten, zelfs waar de levensomstandigheden voldoen aan alle gangbare westerse normen. Immers, de geestelijke band met het thuisland - dit is misschien wel onze kostbare recht van de Russische diaspora, of verloren welvarend land in Afrika of de West-Europese België.

De lotgevallen van kunst uit de Lage Landen in Rusland

Tatjana Gorboenova (KNLU, Kiëv)

Op het gebied van kunst neemt Nederland internationaal een leidende positie in. In musea overal ter wereld hangen werken van Nederlandse schilders van naam en faam. Het Poesjkin Museum bezit na de Hermitage in St. Petersburg de grootste collectie van Nederlandse schilderijen in Rusland. Hoe zijn deze 1.300 Nederlandse schilderijen en tekeningen in het Poesjkin Museum, Hermitage en andere musea van Rusland terechtgekomen?

Het verhaal begint in de zeventiende eeuw, bij de europeanisering van Rusland. Tot aan het eind van de zeventiende eeuw, toen de Vlaamse en Nederlandse kunst erg internationaal gericht was, werkten Russische kunstenaars achter het ijzeren gordijn van hun eigen iconentraditie. Ze kregen les aan de Arsenaalschool in Moskou en schilderden in een zuiver Byzantijns georiënteerd, iconografisch en stilistisch gesloten systeem, gereglementeerd door de kerk en het hof. De twee westerse vernieuwingsgolven die optraden, de eerste eind zeventiende en de tweede begin achttiende eeuw, kwamen beide uit Holland.

Zoals Igor Grabar in de jaren 1920 ontdekte, waren de nieuwe verhalende formules die zich in de jaren 1670 in de icoon- en muurschilderkunst voordeden, gebaseerd op één enkele bron: het geïllustreerde Theatrum Biblicum van Claes Jansz. Visscher, ook bekend onder zijn Latijnse naam Nicolaus Johannes Piscator. Dit album met prenten en opschriften verscheen in 1639 in Amsterdam en werd in de loop van de zeventiende eeuw verschillende keren herdrukt.

De gravures zijn gebaseerd op composities van zestiende-eeuwse meesters als Marten de Vos en Maarten van Heemskerck. Een typische adaptatie is een schilderij van de profeet Elisa en de zoon van de Sunamietische vrouw in de kerk van de profeet Elia in Jaroslavl. Alle hoofdelementen van de compositie zijn overgenomen, maar vlakgemaakt en gestileerd volgens de Russische traditie. Voor de kunstenaars die dit werk uitvoerden, was een 40 jaar oude Hollandse gravure naar een 120 jaar oud Nederlands voorbeeld de heraut van een nieuwe tijd.

Als we spreken over Nederlandse kunst in Rusland, geeft dit geval wel aan dat Nederlandse kunst voor Russische kunstenaars meer was dan een interessante nieuwigheid. Het was de eerste schildersschool die doordrong tot het bewustzijn van Russische kunstenaars en die invloed had op hun werk. De Nederlandse kunst had op dat moment dus niet noodzakelijk de gevoelswaarde waarmee zij pas veel laterberoemd zou worden: als een kunst van e alledaagse werkelijkheid, als een unst die zich onderscheidt door onkerkelijkheid en realisme. In Rusland werd de Nederlandse kunst juist wel kerkelijk gebruikt.

Ook de tweede, veel beroemdere golf van kunst uit de Nederlanden in Rusland was niet in de eerste plaats seculier. Bij de revolutie van het beeldgebruik in Rusland, doelbewust bewerkstelligd door Peter de Grote (1672-1725; tsaar vanaf 1682) na zijn grootscheepse bezoek aan Noord-Europa in 1697-1698, waren religieuze schilderijen minstens zo belangrijk als portretten en genrestukken. De eerste Russische bron die verwijst naar een Europese schilder, is het dagboek van A.A. Matvejev, Peters ambassadeur in de Nederlanden. Naar aanleiding van een laat bezoek aan de Antwerpse jezuïetenkerk (in 1705) schreef hij dat dit bouwwerk vol hing met werk 'van de meest beroemde schilders uit de vorige eeuw, met name de waardige Robens en Vandeik'. Peter mocht dan de autoriteit van de Arsenaalschool ondermijnen, hij was zeker niet van plan om Rusland haar religieuze kunst te ontnemen, alleen om die naar westers fatsoen te hervormen.

De vroegste directe aankoop van kunst in Europa door het Russische hof vond eveneens plaats in de Lage Landen, en wel in 1716 in Brussel en Antwerpen. Via zijn gezant Boris Kurakin kocht Peter 121 werken - geen echte opstukken - waaronder Rembrandts tegenwoordig betwiste 'David en Jonathan'. Toch was Peters gerichtheid op Nederland niet meteen het resultaat van een artistieke laat staan een esthetische keuze ten gunste van Nederlandse kunst als zodanig. Schilderkunst was maar een onderdeel van een totaalpakket van westerse wetenschap en kennis, studie en techniek dat via de Nederlanden massaal werd geïmporteerd, ongeveer zoals de Japanners hun kennis van het westen opdeden via de Nederlandse connectie.

Voor Peter, die niet alleen kunst maar ook kunstenaars naar Rusland liet komen, stond het documentaire en onderrichtende aspect van zijn collecties voorop. Schilderijen van Maria Sibylla Merian werden verzameld om haar kennis van de natuur, werken van Adam Silo om zijn kennis van de zeevaart. Deze zeeschilder, die nu alleen bekend is bij gespecialiseerde kunsthistorici, was Peters favoriete Nederlandse

Catharina de Grote

kunstenaar. Zijn doeken hingen op de beste plekken in Peters paleis - 'de oergrootvader van alle kunstzalen in Rusland' - beter zelfs dan Peters enige Rembrandt.

Catharina de Grote

Peters verzameling zinkt echter in het niet bij de collectiedrift van zijn meest dynamische opvolgster, de Duitse prinses Sophie Augusta Frederike von Anhalt-Zerbst (1729-1796), die in 1762 de Russische troon besteeg als Catharina de Grote. Kunst verzamelen was voor Catharina niet zomaar een kwestie van vergaren - het was een verlengstuk van haar oorlogvoering. Het gaf Catharina een enorme voldoening nationale kunstschatten weg te halen uit Frankrijk en Engeland. De consternatie die ze op de kunstmarkten in Londen en Parijs achterliet na haar legale plundering, moet haar evenveel voldoening hebben gegeven als het uitpakken van de kisten bij hun aankomst in Rusland. Alleen de hoeveelheden al, en alleen al de pracht en praal van haar zalen, maakte de Hermitage in Petersburg tot een van de wereldsymbolen van kunstbezit.

Na Catharina's dood en vóór de Revolutie hebben de Russische staatsverzamelingen nog slechts één grote collectie Vlaamse en Hollandse schilderijen verworven die boven het gemiddelde uitstijgt. Maar ze is absoluut het vermelden waard. De enige Rus die in één adem met Catharina genoemd kan worden als verzamelaar van

kunst uit de Nederlanden was de 'beroemde Russische geleerde en ontdekkingsreiziger Piotr Semionov-Tien-Shansky, [die] in 1861 schilderijen van Nederlandse meesters begon te verzamelen. Geholpen door zijn brede kennis van de schilderkunst begon hij met verbazende vasthoudendheid werken van kleine Hollandse en Vlaamse meesters bijeen te brengen die nauwelijks of geheel niet in de Hermitage vertegenwoordigd waren. In 1910 had hij 719 stukken van 340 kunstenaars bij elkaar, waarvan 190 die daarvoor onbekend waren.' Zijn collecties kwamen in 1915 aan bij de Keizerlijke Hermitage. Het frappante 'Muzikale gezelschap' door Herman van Aldewerelt uit 1652 geeft een idee van de kwaliteit. Het behoort tot de 1.773 schilderijen van Hollandse en Vlaamse meesters in de schilderijencatalogus van de Hermitage van 1981.

In januari 1918 nam het Derde Sovjet Partijcongres vérreikende besluiten ter verbetering van het onderwijs en tot behoud van het nationale erfgoed. Als onderdeel van dit programma werden overal in het uitgestrekte territorium van de Sovjet-Unie musea gesticht. Sommige werden gevuld met werk uit plaatselijke openbare of genationaliseerde particuliere collecties, maar veel kunstwerken kwamen ook uit de Hermitage, de belangrijkste bewaarplaats van het land. Goede voorbeelden van zeventiende-eeuwse kunst uit de Nederlanden vonden zo hun weg naar openbare musea in provinciehoofdsteden in alle uithoeken van het enorme sovjetrijk. Natuurlijk bleef deze massale verhuizing niet beperkt tot kunst uit de Nederlanden, maar die kreeg toch een bijzondere plaats in het project. Er werd een speciaal fonds gesticht ter bevordering van de studie van Nederlandse kunst, een fonds dat gebruikt werd bij de opleiding van sovjet kunsthistorici.

In diezelfde periode openden musea hun deuren in Ulyanovsk, Gorky, Tambov en Perm. Maar het belangrijkste dat de sovjetregering op museaal gebied bereikte, was dat er expositieruimten geopend werden in de verste uithoeken van het voormalige Russische keizerrijk - de steden van Centraal Azië en Trans-Kaukasië, Siberië en het Verre Oosten.' Omdat er van die verspreiding geen openbare administratie lijkt te bestaan, worden geregeld nog kunstwerken herontdekt. Het was een opwindend moment toen een van de beroemdste van die stukken, een 'Madonna met Kind' van Jan van Scorel uit het Tambov Museum, in 2000 op een tentoonstelling in het Centraal Museum in Utrecht hing, samen met hier veel bekender werk van deze Utrechtse meester.

Dit leninistische project lijkt een vervolg in oostelijke richting van Peter de Grotes didactische import van schilderijen uit de Lage Landen in Sint-Petersburg. De verspreiding van de Nederlandse kunst door de communisten bezat een sterkere ideologische component dan die van Peter de Grote. De thema's van Nederlandse kunst vond men dichter bij het volk, de arbeiders en de boeren staan dan die van andere scholen. Ook de productiewijze werd geïnterpreteerd als een verbetering in de geest van de Revolutie ten opzichte van een cultuur die altijd was gedomineerd door kerk en adel. De Sovjet kunstgeschiedenis eigende zich het 'realisme' van Nederlandse kunst toe als een goedaardige bourgeois voorafspiegeling van het socialistisch realisme.

Tot op heden wordt de Nederlandse en realitische manier van schilderen in Rusland gebruikt. Miljoenen mensen uit de hele wereld komen Nederlandse levensbevestigende schilderijen bewonderen.

Het is belangrijk dat het jaar 2013 geheel in het teken van de bijzondere relatie tussen Rusland en Nederland staat. Beide landen vieren in dit jaar 400 jaar de wederzijdse betrekkingen. Tijdens het Nederland-Ruslandjaar worden er in beide landen allerlei exposities, tentoonstellingen en kunstevenementen.

We wonen in een multiculturele wereld daarom is het belangrijk om te kijken wat we met elkaar gemeen hebben en hoe we elkaar beter kunnen begrijpen en versterken.

De hedendaagse Belgische slavistiek (russistiek)

Ekaterina Teresjko (SPbGU, Sint-Petersburg)

Om over de moderne "russistiek" in België te kunnen praten moet je eerst, ten minste beknopt, de geschiedenis van het studeren van de Russische taal leren kennen. Daarom is dit referaat in twee delen verdeeld.

Deel 1.

Het beste dat de geschiedenis ons nalaat, is het enthousiasme dat zij veroorzaakt.

De interesse voor Rusland en de Russische taal vertoont zich aan het einde van de 19-de eeuw. Toen werd men steeds meer geïnspireerd door de psychologisme van de Russische literatuur, bijvoorbeeld door de auteurs zoals Dostojevski, Gogol, Toergenev, en nog meer door de indrukwekkende muziek van de Russische componisten zoals Moesorgski, Rimski-Korsakov, Borodin.

Niet alleen de cultuur, maar ook de economische betrekkingen tussen Rusland en België dwongen / dwong mensen steeds meer aandacht te schenken aan Rusland en de Russische taal. Oekraïne en Transkaukasië werden "de tiende industriële provincie van België" genoemd. Bovendien nam het Belgische Internationale bedrijf dat wagons produceerde deel aan het bouwen van de Trans-Siberische spoorweg.

Zowel de cultuur als de economie waren de factoren die de interesse voor Rusland deden opleven.

Zo kwam het dat in de jaren 1897-1900 de Russische taal opgenomen werd in de studieprogramma's van de universiteiten van Luik, Antwerpen, Gent en Brussel. De taal van het onderwijs in België was toen Frans, dus werd het Russisch ook in het Frans gegeven.

De leraren van het Russisch waren meestal immigranten uit Rusland. Een grote invloed op de toenmalige Russistiek had Joseph Taitsch (1867-1942). Hij gaf 4 jaar Russisch aan de universiteiten van Antwerpen, Gent en Luik. Hij heeft ook de eerste "Grammatica van de Russische taal" (1898) in België geschreven, die ook voor handelaars en ingenieurs bestemd was.

Tijdens de WO I werd het Russisch aan de universiteiten van Luik en Brussel afgeschaft. Maar in Antwerpen streden de zogenaamde "activisten", die tegen de Franse "bezetting" waren, ook na de WO I ervoor om onderwijs in het Vlaams te krijgen. Ze wilden ook, onder meer, dat men bij voorkeur geen Russisch, maar Oekraïens zou studeren. Dat is ook begrijpelijk want Oekraïne was toen een grote en belangrijke handelspartner van de stad Antwerpen. Maar de oorlog

was afgelopen en van de plannen van de "activisten" zou niet veel terecht komen.

In de jaren '20 kwam er een nieuwe golf immigranten uit Rusland –de zogenaamde "Witte Russen" die tegen de Bolsjewistische regime gekant waren. Ze vonden ook werk aan de universiteiten als docenten Russisch.

In de jaren '30 werden alle lessen aan de Universiteit van Gent helemaal in het Nederlands gegeven. Voor het eerst werden de lessen Russisch met het Nederlands ondersteund.

Gelijktijdig werden er veel onderzoeken uitgevoerd op het gebied van de russistiek. In 1926 werd met de hulp van Polen een afdeling Slavische talen en literatuur opgericht. Het ging voornamelijk Russische en Poolse literaturen. Die tijd kende zijn eigen helden op dit gebied: Alexandre Eck (1876-1953) hield zich bezig met de Russische geschiedenis en schreef veel boeken onder dit onderwerp; Claude Backvis (1910-1998) was een docent van de Russische en Poolse literatuur en hij bleef les geven zelfs toen het niet meer mocht van de Duitsers tijdens de WO II; Boris Unbegaun (1898-1973) werd lid van de Koninklijke Academie van de wetenschappen, literaturen en kunsten van België.

Na WO II, tijdens de Koude Oorlog groeide de interesse voor de Russische taal. Er kwamen steeds meer Belgische docenten die Russisch gaven. Er werden speciale afdelingen opgericht voor de Russische taal en literatuur in Gent (1958) en Leuven (1968), nadat de Franstalige docenten en studenten de universiteit van Leuven hadden verlaten.

Vanaf 1975 verschijnt er in België het eerste en tot nu toe het enige tijdschrift voor slavistiek – het zogenaamde "Slavica Gandensia", dat nu al meer dan 30 jaar uitgegeven wordt.

In de laatste 25 jaar is Emmanuel Waegemans (1951) druk bezig op het gebied van russistiek in België. Hij heeft een aantal boeken geschreven over de betrekkingen tussen Rusland en België, maar ook een geschiedenis van Rusland en de Russische literatuur.

Vanaf jaren '70 functioneert het Belgisch centrum voor de Slavische studies als overkoepelend orgaan van alle slavisten van België ongeacht de verschillen in taal of identiteit tussen Vlamingen en Walen.

De interesse voor het Russisch bereikte in de jaren '90 een hoogtepunt. Toen begonnen er twee á drie keer meer studenten aan een studie Russisch. In zijn artikel schrijft de docent van de Antwerpse hogeschool Thomas More, Vladimir Ronin: hoewel het hoogtepunt al bereikt is en het aantal studenten nu wat minder is geworden en op sommige Vlaamse universiteiten het Russisch uit het programma is geschrapt, is de russistiek in België actief en rijk aan wetenschappers.

Deel 2
Vandaag de dag

Vandaag de dag wordt Russisch in België gestudeerd, zowel aan de universiteiten als aan de hogescholen: Universiteit Gent, Katholieke Universiteit Leuven, Hoger Instituut voor vertalers en tolken (HIVT), Erasmus Hogeschool Brussel (EHB), Lessius Hogeschool (Antwerpen).

Er zijn dus vrij veel mogelijkheden om Russisch in België te studeren. Maar sommigen maken zich zorgen over de toekomst van het Russisch in België.

Vladimir Ronin drukt zijn

mening over de situatie zo uit:

In mijn artikel schrijf ik dat de Belgische "russisten" nog actief bezig zijn dankzij de oudere generatie. Ze schrijven boeken, organiseren conferenties en zijn actief. Dat is de generatie van de jaren '40-'50. Maar nieuw bloed vind je nauwelijks op het gebied van slavistiek in België. Mensen, die in de jaren 90 aan de Russische media of rechten deden, zijn nu met iets anders bezig.

De interesse van de jongeren en het algemene publiek voor de Russische taal daalt. Er komen steeds minder studenten Russisch, aanzienlijk minder berichten over Rusland kan men in de media vinden en in de sociale verenigingen van België worden er weinig lezingen met betrekking tot Rusland gehouden. Er waren tijden dat mijn collega's elke week of zelfs twee keer per week een lezing moesten houden, en nu gebeurt het slechts vijf keer per jaar!

Kortom, het probleem is niet zo zeer dat men slecht denkt over Rusland, eerder dat men er niet over denkt. Het is voor het eerst in 300 jaar dat de interesse voor Rusland niet toeneemt, maar afneemt.

En hij voegt nog toe: Het feit dat alle Duitse kranten hun correspondent-punten in Moskou gesloten hebben is al een slecht teken. En ook dat onze mensen al twee maanden door over Depardieu praten...

Om de situatie van de Russische taal in België toe te lichten werd er een klein onderzoek uitgevoerd. Vijf Belgische studenten Russisch hebben een enquête ingevuld met daarin de volgende vragen:

1. Hoeveel mensen zijn er dit jaar begonnen met Russisch, hoeveel zijn er gebleven en er het laatste jaar afgestudeerd?
2. Wat was uw motivatie om Russisch te gaan studeren?
3. Wat is het moeilijkste voor u in de Russische taal?
4. Als u nog een keer zouden moeten kiezen, had U dan weer Russisch gekozen?
5. Bent u van plan in de toekomst iets met het Russisch te doen?
6. Wat uw lievelingsboek in het Russisch of uw favoriete Russische auteur?

Uit het onderzoek is gebleken dat het aantal studenten dat met de Russische taal begint, verschilt van het aantal studenten dat hun studie afmaakt. Gemiddeld 24% van de studenten die met het Russisch beginnen studeren af.

De studenten raken gemotiveerd door de, zo te zeggen, "vreemdheid" van de Russische taal: "Ik wilde heel graag een taal spreken die maar weinig Belgen beheersen..."; "...maar Russisch was iets totaal vreemd, en ik wou een uitdaging..."; "Ik wilde eens iets anders doen. Ofwel Arabisch ofwel Russisch".

Maar blijkbaar niet iedereen kan tegen de moeilijkheden in deze taal. De aspecten van het werkwoord en de werkwoorden van beweging, de verbuiging van telwoorden en de naamvallen staan in de top-lijst van de moeilijkheden van het Russisch. De studenten klagen nog dat er weinig goede vertaalsites en woordenboeken zijn en weinig positieve feedback van de professoren.

Door al deze moeilijkheden studeert slechts één vierde van de studenten Russisch af. En 2% van die afgestudeerde russisten zouden het Russisch niet nog eens kiezen als ze de kans hadden.

Wat het toekomstige werk betreft, meer dan helft (60%) van de ondervraagde studenten willen zich zeker met de Russische taal blijven bezighouden. 2% is helemaal niet van plan om iets met het Russisch te gaan doen en nog 2 % zou dat wel misschien willen, maar niet per se.

Maar aangezien er sowieso weinig studenten zijn die met de taal kúnnen werken, is dat erg spijtig als ze dat niet allemaal wíllen doen.

Deze resultaten en cijfers zijn zorgwekkend want het gebrek aan interesse voor een taal betekent ook een gebrek aan interesse voor het land zowel op het gebied van cultuur als economie. Terwijl Rusland wel betrekkingen met Europa op alle vlakken wil hebben is deze tendens niet zo positief.

En het laatste voorbeeld. Bijna alle ondervraagde studenten geven aan dat ze de Russische literatuur interessant vinden en daardoor geïnspireerd raken. Dat is natuurlijk een positief verschijnsel. Maar de Russische literatuur blijkt voor hen vaak beperkt te zijn tot de namen van de klassiekers zoals Gogol, Dostojewski en Tolstoj.

Maar er zijn nog meer Russische schrijvers, bijvoorbeeld van de 20-te eeuw, die ook interessant zijn om ze te leren kennen.

Het is duidelijk dat als we de populariteit van de Russische taal in België weer willen krijgen moeten we aan PR van Rusland werken. Op het gebied van de economie laten we dat onze politici doen. Maar op het gebied van de cultuur kan iedereen zijn steentje bijdragen.

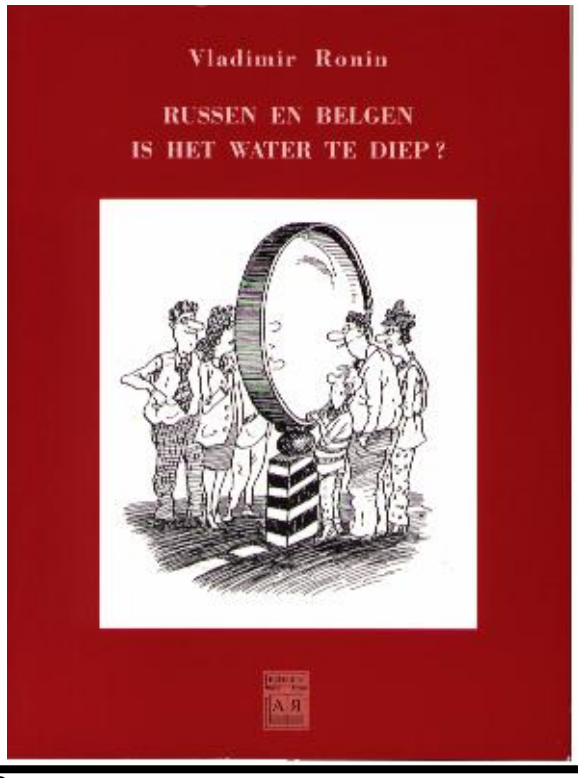

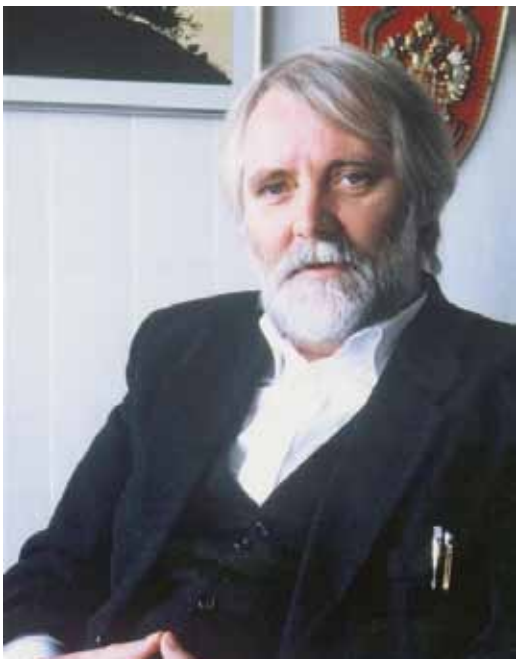

Emmanuel Waegemans

Tijdens mijn verblijf in Antwerpen heb ik opgemerkt dat mensen daar geen moderne Russische schrijver kennen. Daarom heb ik een lijstje van de moderne Russische schrijvers opgesteld naar de vraag van mijn docent:

1. Dina Rubina. Van haar vind ik de roman “Почерк Леонардо” het beste.
2. De tweede in mijn lijst is Eevgenij Grishkovets. Van hem zou ik de roman “Overhemd” adviseren.
3. Ljudmila Oelitskaja is ook heel bekend en populeer in Rusland naar mijn mening.
4. Viktor Pelevin.
5. Van de 20ste eeuw hebben we Dovlatov.
6. Andrej Bitov. Hij heeft “Пушкинский дом” geschreven.
7. Tatjana Tolstaja.
8. Boris Akoenin.
9. Enkele jaar geleden werd het boek van Pavel Sanajev “Похороните меня за плинтусом” veel besproken, veel mensen vonden dat niet goed, de anderen wel.

En dit lijstje heb ik naar mijn docent gestuurd. Maar het is maar een druppeltje in de oceaan. Hoewel als iedereen zo’n druppeltje laat vallen dan hebben we al een Noordzee.

Laten we dus samen aan de populariteit van de Russische taal werken!

Representatie van het talige wereldbeeld in Oekraïense en Nederlandse idiomen

Olesia Jarosjenko (KNLU, Kiëv)

Mensen groeien op in een verschillende omgeving, met verschillende ervaringen en verschillende talen. Betekent dat ook dat ze verschillend denken? En als er invloed is van taal op denken, hoe ver reikt die dan? Wordt ons denken begrensd door woorden, of is de invloed beperkter en kunnen we er soms zelfs aan ontkomen?

Taal kleurt ons wereldbeeld, want de structuur van onze taal stuurt onze waarneming een bepaalde kant op en biedt structuur aan ons denken. Maar taal begrenst het denken niet want het denken gebeurt niet uitsluitend in taal, en de invloed van taal is niet onontkoombaar. Het menselijk denken is te flexibel om zich te laten vangen door taal. Misschien is de belangrijkste les van taalkundige relativiteit nog wel dat je je bewust kunt worden van je eigen 'taalbril', en dat wij zelfs een andere bril kunnen uitproberen door een nieuwe taal te leren. Dat is precies wat taalwetenschappers doen wanneer ze vreemde talen bestuderen: een stapje terug doen van het eigen gezichtspunt, en de wereld met andere ogen bekijken.

Een andere taal betekent ook een ander wereldbeeld. De meeste linguïsten zijn het erover eens dat men onder "talig wereld beeld" verstaat de wijze waarom ideeën van de realiteit evenals nationale en culturele karakteristieken kunnen worden uitgedrukt. Het heeft een bepaalde structuur en kan dus op verschillende niveau´s uitgedrukt worden. Het talig wereld beeld bepaalt communicatief gedrag van een persoon, het begrip van de buiten- en binnenwereld. Het weerspiegelt ook de wijze van verbale en cognitieve activiteit.

In het Nederlands en Oekraïens is het talig wereld beeld, net als in andere talen, duidelijk te zien bij idiomen. Dat wil zeggen, de nationale cultuur en volksmentaliteit worden bewaard en weerspiegeld in de idiomen. Fraseologie wordt ook wel de `ziel van taal', de geheugen, en de schatkamer van de volksgedachten (denkbeelden) genoemd. Wij zien fraseologie in brede zin. Dus fraseologie bevat spreuken, idiomen, vaste uitdrukkingen en vergelijkingen.

Soms zijn in de verschillende talen makkelijk herkenbare beeldrijke modellen te vinden, wat van zekere koppelingen binnen verschillende mentaliteiten kan getuigen. Maar meestal liggen de idiomen in de verschillende talen zo ver uit elkaar dat het de taalleerder veel moeite kost om er goed mee

te kunnen omgaan. Hoe wordt het talige wereldbeeld uitgedrukt in de Oekraïense en Nederlandse idiomen, en in welke mate komen de beeldrijke modellen wel of niet met elkaar overeen?

Oekraïense net als Nederlandse idiomen zijn (bevatten) in principe een waardensysteem, een houding ten opzichte van de wereld, mensen en andere volken. Spreuken en vaste uitdrukkingen illustreren de manier van leven, de geografische ligging, de geschiedenis, de tradities van een of andere gemeenschap die samengebracht zijn in een cultuur.

Fraseologie heeft ook haar eigen hiërarchie. In verschillende situaties is er antropocentrisme te bespeuren bij de idiomen. Maar in een christelijke wereld beeld kun je verwachten dat de hoogste positie bezet is door God. En binnen de axiologische semantiek in beide talen kan men gebruik maken van wat ik de «Grote Keten van Bestaan»zou willen noemen.

GOD

MENSEN

DIEREN

PLANTEN

NIET-LEVENDE DINGEN

Bovendien bestaan er ook verschillende structurele en semantische classificaties van idiomen, bijvoorbeeld (semantische classificatie): De mens en zijn omgeving en de mens in de geschiedenis. Of gedetailleerder: subject, persoon, dier, actie, plaats, taal, tijd, toestand, gevoel, betrekking, verschijnsel, materiaal, plant, getal, aantal, graad, symbool, informatie enz.

Vandaag gaan wij eerst snel een paar voorbeelden bekijken waar de Gods naam wordt gebruikt en die met elkaar vergelijken.

De naam van God komt men tamelijk vaak tegen in idiomen van beide talen. Wat het Nederlands betreft:

GOD

1. De mens wikt, maar God beschikt (De mens maakt plannen, maar uiteindelijk beslist God).

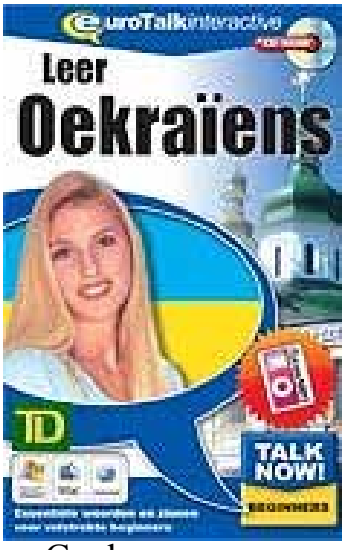

2. Gods wegen zijn ondoorgrondelijk (Men kan gebeurtenissen die plaatsvinden in een mensenleven niet altijd verklaren).
3. Help uzelf, zo helpt u God.
4. Niemand is volmaakt dan God alleen (Geen mens is volmaakt).
5. Dat is God geklaagd (Heel erg).
6. De mensen maken een almanak, maar God maakt het weer (De voorspellingen kloppen niet altijd).
7. Waar God een punt achter heeft gezet, kan jij geen komma achter plaatsen (Je moet je neerleggen bij de situatie).
8. God straft onmiddellijk (Wie zondigt, krijgt binnen afzienbare tijd de consequenties op zijn bord).
9. God geeft kracht naar kruis (Men krijgt nooit meer ellende dan men aankan, als men gelooft.
10. Leven als God in Frankrijk (onbezorgd en luxueus leven).

In het Oekraiens:

1. Шляхи (дороги, путі, стежки) Господні недовідомі (Men kan gebeurtenissen die plaatsvinden in een mensenleven niet altijd verklaren).
2. Бійся Бога (Wees bang voor God – als verzoek om iets niet te doen).
3. Мати Бога в серці (в животі) – бути милосердним, совісним, жалісливим, справедливим (God in het hart of in de buik hebben).
4. Шануй батька та Бога

буде тобі всюди дорога (Als je vader en God eert dan staan alle wegen voor je open).

5. Боже поможи, а сам не лежи (God helpt u, maar dan moet je niet blijven liggen).

6. Береженого Бог береже (Wie zich beschermt, God beschermt / Wie zuinig is op zichzelf, die wordt ook door God bewaard/behouden).

7. Як у Бога за пазухою/ у бога за дверима (Als achter Gods deuren).

8. Без Бога ні до порога (Zonder God niet tot de drempel – Zonder God kan je niks).

9. Хто рано встає, тому Бог все дає (Wie vroeg opstaat, krijgt alles van God)

10. На бога надійся, а сам не зівай (Hoop op God maar sta ondertussen zelf niet te slapen/te gapen).

In beide talen valt het op dat God in de taal nog steeds gezien wordt als de grote macht, die overal heerst en alles beslist. Als wij de uitdrukking van 'de mens wikt en God beschikt' en 'God straft onmiddellijk' bekijken dan zien wij dat in het Nederlands God veel meer (oudtestamentisch) gezien wordt als de Almachtige, de God die kan straffen en waar je dus bang voor moet zijn. In het Oekraïens zien wij dat er een hele andere relatie met God is, namelijk God Die je als een hand onder je jas warmt, de pazucha is immers een plaats die in de koude winters warmte en bescherming geeft. In

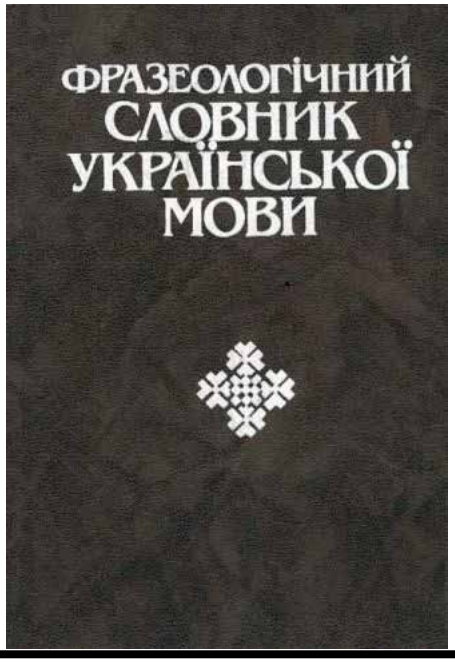

de Oekraïense uitdrukking "vrees God" betekent meer 'hou God voor ogen bij wat je doet'. Het begin van alles is de vreze Gods, staat er in de spreuken, maar vreze Gods is in het Oosterse christendom niet de angst voor straf, maar de angst om de Liefde van God te verliezen.

In 'God helpt, maar dan moet je zelf niet blijven liggen' zien wij de karaktereigenschap terug die we ook bij Ivanoesjka zien, namelijk dat de Oekrainer op de kachel blijft liggen wachten tot het werk voor hem gedaan wordt. Zo is het dus niet, zegt de uitdrukking, je moet zelf ook iets doen. Terwijl God in de Nederlandse variant 'alleen' de mens helpt die goed voor zichzelf zorgt. In 'wees zuinig op jezelf' wordt je opgeroepen om verstandig te zijn, geen risico's te nemen, dat is voor mij heel anders dan 'jezelf helpen'.

Nog een gebied van de fraseologie waar het wereld beeld goed gerepresenteerd is, is de vergelijking. Als men in Oekraïne gezond is en zich lekker voelt dan is hij zo gezond als water. In Nederland is hij zo gezond als een vis.

1. Здорова, як вода (water) – "Zo gezond als een vis"

2. Німа, як риба (vis) – "Stom als steen"

3. Глухий, як тетеря – "doof als een kwartel"

4. Полохливий, як заєць (haas) – "zo bang als een wezel" (ласка)

5. Хитрий, як лис (vos) – "Slim/sluw als een vos"

6. Червоний, як жар (brand) – rood als bloed
7. Чистий, як сльоза (traan) – zo schoon/helder als een brand
8. Ясний, як сонечко(zon) – zo helder als glas
9. дужий як ведмідь, лев, кінь, дуб, мороз (beer, leeuw, paard, eik, vorst) – zo sterk als een os/ beer
10. впертий як осел, баран – zo koppig als een ezel
11. голодний, як вовк/ собака (wolf, hond) – zo hongerig als een wolf
12. бідний як церковна миша, Лазар – zo arm als Job, de mieren, kerkmuis, kerkrat

Bij deze vergelijkingen kunnen wij zien dat niet zo veel ervan met elkaar overeen komen. Maar 4 van 12 vergelijkingen zijn hetzelfde. Wat ook opvalt is dat er bij sommige Oekraiense vergelijkingen meer mogelijkheden en varianten zijn.

Het is ook interessant om te zien welke plaats de lichaamsdelen in Oekraiense en Nederlandse uitdrukkingen krijgen. Nederlanders zeggen: iets aan iemands neus hangen (vertellen, verklappen). In Oekraïne zegt men “лапшу на вуха вішати» (обдурювати, розказувати – iets vertellen, iem. beliegen). Dus Nederlanders hangen iets aan iem. neus en Oekraïners aan iem. oren).

Ook is er verschil bij kleurgebruik. Als iemand een slechte uitzondering is dan zeggen Nederlanders dat iemand een zwarte schaap is terwijl Oekraïners zeggen dat hij een “біла ворона” (witte kraai) is.

Een speciale groep in de Nederlandse fraseologie vormt de scheepvaart, idioom dat ontleend is aan de schepen van de ontdekkings- en handelsreizigers. Bijvoorbeeld:

1) Op de valreep (op het laatste moment. De valreep is de touwladder waarmee je op een hoog schip klimt. Als het schip vertrekt, wordt de valreep ingehaald).
2) De spuigaten uitlopen (uit de spuigaten (aan de zijkant van het schip) loopt het water dat bij hoge golven op het dek terechtkomt; als iets de spuigaten uitloopt, is het heel erg).
3) Iemand aanklampen (de vijand haakte zich met een klamp (ijzeren haak) vast aan ander schip)
4) Het land hebben aan iets of aan iemand (een zeeman is liever op zee dan op het land; als je het land aan iets hebt, vind je dat vervelend)

Net als het bovenstaande scheepvaart idioom zijn er veel andere (uitdrukkingen, spreuken) die uniek zijn en geen equivalent in andere talen hebben. Bijvoorbeeld is er een groot aantal uitdrukkingen in het Oekraïens die Nederlanders zonder context en zonder commentaar niet kunnen begrijpen, bijvoorbeeld:

1) Як вареник в маслі – Als een deegkussentje in de boter (Als het leven gelukt/ goed en rijk is).
2) Гарбуза дати (підсунути) – відмовити тому, хто сватається; відмовити. (Pompoen aan iemand geven).
3) Химороду химородити – виявляти незадоволення, вередувати (Ontevreden zijn, kuren).

Als iemand het idioom van een vreemde taal, de semantische, emotionele en expressieve connotatie ervan niet kent, kan dat tot misverstanden en bemoeilijking van het communicatieproces leiden. Het concrete doel van idiooml eren is het wereldbeeld verwerven dat in het Nederlandse mentaliteit bestaat en dat zich in het Nederlands weerspiegelt. Via taal maakt men kennis met de/een andere cultuur en wordt men in de gelegenheid gesteld om die nieuwe cultuur met de cultuur van de eigen samenleving (soms zelfs onbewust) te vergelijken.

Vertaalwedstrijd-2013

Jongerejaars	
Proza	
De kleine Johannes, Frederik van Eeden	
1ste plaats	*Natalia Korolkova, 2de jaar studente, MGLU (Moskou)*
2de plaats	*Anastasija Mjagkaja, 2de jaar studente, MGLU (Moskou)*
3de plaats	*Julia Petoekhova, 2de jaar studente, MGU*
Poëzie	
De Waterlelie, Frederik van Eeden	
1ste plaats	*Svetlana Kotsjergina, 2de jaar studente, MGLU (Moskou)*
2de plaats	*Julia Petoekhova, 2de jaar studente, MGU*
3de plaats	*Anna Poepkova, 2de jaar studente, MGLU (Moskou)*
Ouderejaars	
Proza	
Van de koele meren des doods, Frederik van Eeden	
1ste plaats	*Ksenia Novikova, 4de jaar studente MGU*
2de plaats	*Petr Oskolkov, 3de jaar student, MGIMO*
3de plaats	*Ekaterina Tereshko, 4de jaar studente, SPbGU*
Poëzie	
Mei, Herman Gorter	
1ste plaats	*Ksenia Novikova, 4de jaar studente MGU*
2de plaats	*Egor Sergeev, 3de jaar student, MGIMO*
3de plaats	*Ekaterina Tereshko, 4de jaar studente, SPbGU*
Publicistiek	
Gedoemd tot kwetsbaarheid, Geert Mak	
1ste plaats	*Polina Ptasjtjenko, 4de jaar studente, SPbGU*
2de plaats	*Petr Oskolkov, 3de jaar student, MGIMO*
3de plaats	*Anna Ostrovskaja, 3de jaar studente, SPbGU*

Van de koele meren des doods
Frederik van Eeden
Из холодных озер смерти

Перевела Ксения Новикова,
4-й курс, МГУ им. Ломоносова

История одной женщины. Как она искала холодные озера Смерти, в коих таится освобождение, и как она их нашла.

Я звал ее Хэдвих Марха де Фонтэн. Она была голландкой, но с каплею заморской крови.

Родилась она в середине девятнадцатого века и выросла в одном из тех провинциальных голландских городков, что не могут похвастаться обилием торговых предприятий и фабрик.

Но городки эти все же процветают, ибо жители их богаты и обитают в добротных домах. Ее дому, тоже большому и добротному, было, пожалуй, лет сто. В доме был широкий, прохладный в летнее время коридор с мраморными полами и белыми оштукатуренными стенами. В коридор выходили большие темные комнаты с красными обоями, окаймленными узкими золотыми рамами с раскрашенной в бело-золотой цвет деревянною обшивкой и оштукатуренным потолком. С потолка свисали люстры из сотен трехгранных кристаллов хрусталя. Застекленная дверь вела из коридора в сад, где в черной плодородной земле росли хилые цветочные кусты, которым не хватало света под одиноким раскидистым буком с красными листьями. Была в доме и светлая летняя терраса; именно на ней семейство проводило большую часть времени. Там находились три больших окна с маленькими лиловыми стеклышками. Можно было раздвинуть две части подоконника, а потом раскрыть сами окна, так что летом на просторную террасу лились три потока свежего воздуха и солнечного света, затененного занавесями, которые свешивались наружу.

Этот дом стоял среди множества себе подобных на

тихой и извилистой главной улице города. Мостовая из светло-серых, плотно уложенных булыжников, рядом – две желтых кирпичных дорожки для пешеходов, потом сизые каменные ступени, ведущие к входным дверям, тумбы с железными прутьями или цепочками, большие тоскливые окна, темные в глубине, и только изредка – кто-то за ними. Сквозь стекла можно было разглядеть разные вещицы, мебель и цветочные вазы, которые содержались в образцовом порядке и чистоте, но были уродливы. Их держали в домах не по велению сердца, а в силу мертвящей привычки.

Погруженная в свое счастье, Хэдвих не видела уродства вокруг себя. Утром на улице сияло солнце, а светлым летним утром полно приятных дел. Она выходила из дома, захлопнув дверь, и по пути в школу тут же ощущала теплую и ясную жизнь вокруг, где все было на своем месте. Она видела булочников, развозящих хлеб, легко одетых горничных на ступеньках у дверей, тележку мусорщика. И над всем этим царило летнее солнце, крыши домов горели алым, сверкали оконные стекла, а под раскидистым каштаном на площади лежала живительная тень.

И дома она с самого детства ни в чем не знала нужды. Словно проголодавшийся за ночь человек, тут и там она находила пищу

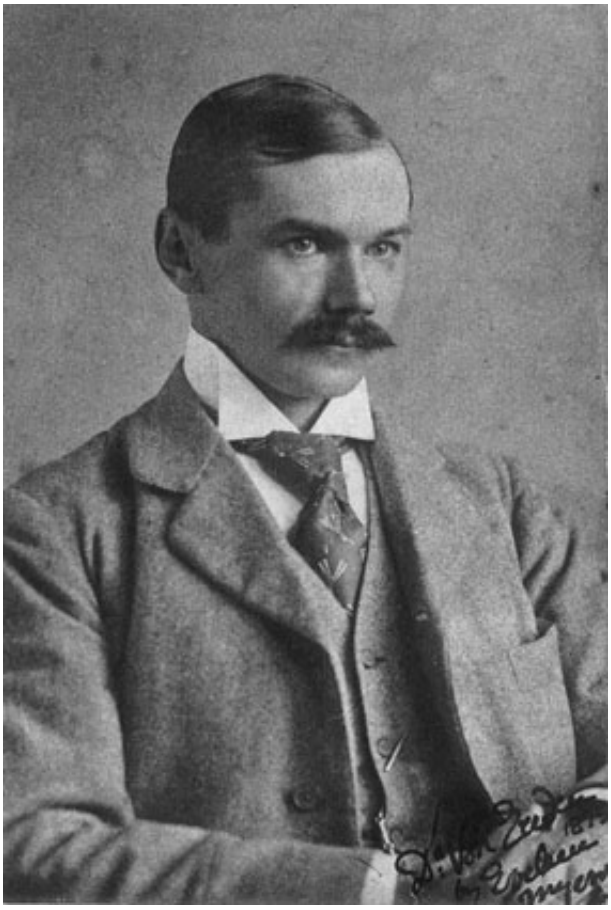

Фредерик Ван Эйден

для удовольствия. Прекрасные утренние часы за завтраком, когда мягкое солнце показывалось на террасе, и зимние вечера у камина на коленях отца. И доверительные разговоры с матерью.

И как сверкающие драгоценности выделялись дни праздников, когда доставали хрусталь, в коридор вносили цветы, и большой дом весь наполнялся запахом дынь, увядших букетов и хвои.

Толкотня гостей и смутный шум несли с собою дурманящую прелесть. Непривычные в доме люди: повара в белом, одетые в черное лакеи – несли с собой блеск изящества и исключительности. И каждое кушанье в такой день казалось редкостным, дорогим и незнакомым, когда ей присылали их наверх, и она ела их с гувернанткой, замещавшей мать.

А потом, после ужина, триумфальный вход в волшебство света, цветов и хрусталя – в скучную парадную гостиную, превращенную в сверкающий зал.

Mei
Herman Gorter
Май

С весною новою напев спешит,
Пускай мой стих как свист звучит.
Свист этот летним вечером частенько я слыхал
В старинном городке, что у воды лежал.
Царила в доме тьма уже, на улице пока
Сгущались сумерки, свет золотил слегка
Спокойный воздух, и чистый солнца луч,
Скользнув над крышей, смог в окно мне заглянуть.
Вдруг засвистел мальчишка, словно на свирели,
И звуки в воздухе взвились и зазвенели,
Такие сочные, как гроздья спелых вишен
В лесу, где ветерок рождается неслышно.
Он брел по набережной, по мостам,
Брел медленно, являлся тут и там,
Свистел как птичка юная, не зная
О своем счастье в том вечернем крае.
И человек усталый, ужин свой вкушая,
Услышал свист и замер, вспоминая
Кого-то в прошлом, и его рука
Окно закрыть помедлила слегка.

Перевела Ксения Новикова, 4-й курс, МГУ им. Ломоносова

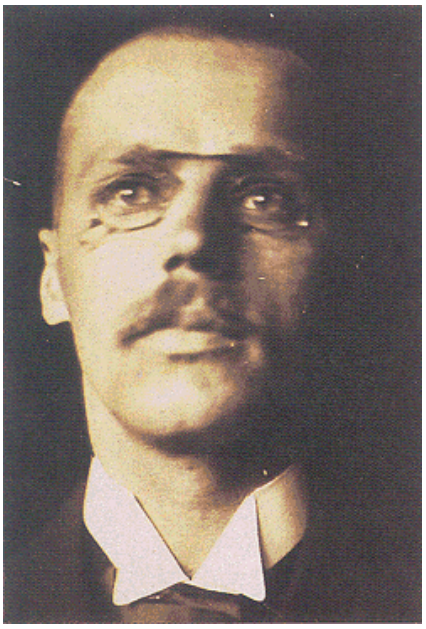

Gedoemd tot kwetsbaarheid
Geert Mak
Обречённый на уязвимость

Перевела Полина Птащенко,
4-й курс, СПбГУ

Вот письмо в бутылке, без какой-либо надежды заброшенное в будущее, и Бог знает, куда оно попадет. Пик напряжения пришелся на 2004 год, когда идеологи, фанатики и торгаши стращали и распаляли Средний Восток, Соединенные Штаты и даже маленькие Нидерланды.

Мы столкнулись с гремучей смесью политических проблем: затянувшийся вопрос относительно интеграции определенных мусульманских групп, замолчанный кризис идентичности голландцев, подвергшее всех в смятение убийство, которое выставило эти вопросы в радикально-религиозном свете и, наконец, правое националистическое движение, которое, прикрываясь этим покушением, оправдывает свое появление и набирает обороты.

Мы должны препятствовать развитию этих радикальных мыслей, если мы не хотим увязнуть в вымысле, ложных чувствах, дискриминации и открытой вражде. Но как?

Прежде всего, это страх. Страх – естественная реакция на реальную угрозу, особенно, когда мы ее не осознаем или почти ничего о ней не знаем. Но страх может быть и оторван от настоящей проблемы. Чувство страха может раздуться до сформировавшегося убеждения, которое затем эксплуатируется для достижения политических целей. Все это легко может привести к «самоисполняющемуся пророчеству»: страх не предотвращает опасность, которой человек боится, а наоборот ее порождает. Из истории можно подчерпнуть множество подобных примеров.

Ведь каковы факты? Из-за войн, изменений климата, голода, политики и религиозного фанатизма за грядущие десятилетия в мире возникнут внушительные группы переселенцев, миллионы и миллионы мигрантов. Одновременно с этим, прирост населения в Европе существенно замедлится. На данный момент средний возраст населения, как в Европе, так и в Соединенных Штатах Америки, колеблется около тридцати шести, тридцати семи лет. В 2050 году, во многом благодаря десяткам миллионов иммигрантов, в США этой цифрой все еще будет тридцать пять лет. А вот в Европе, если она будет придерживаться все той же политики относительно данного вопроса, в 2050 году эта цифра подскочит до пятидесяти трех лет.

Это повлечет огромные последствия для жизнедеятельности континента; на это также указывают данные отчетов Евросоюза. В 1950 году, согласно цифрам ООН, на каждого пенсионера-европейца приходилось по семь человек трудоспособного возраста. На данный момент это один к четырем. В 2050 году это отношение будет один к двум и даже меньше. И пенсионный

возраст в шестьдесят пять и даже в семьдесят едва ли сможет спасти будущую Европу. И тогда при любом благоприятном сценарии будущего Нидерландов иммигранты также будут иметь значение.

Одним словом, проблема заключается больше не в том, должна или не должна быть разрешена иммиграция – она существует и будет существовать – а как мы с ней обходимся и как мы находим баланс между этим необходимым притоком извне и достижениями нашего собственного общества. И не только ради этих приезжих, но и в равной степени ради сохранения динамичного развития Нидерландов и Европы.

Geert Mak

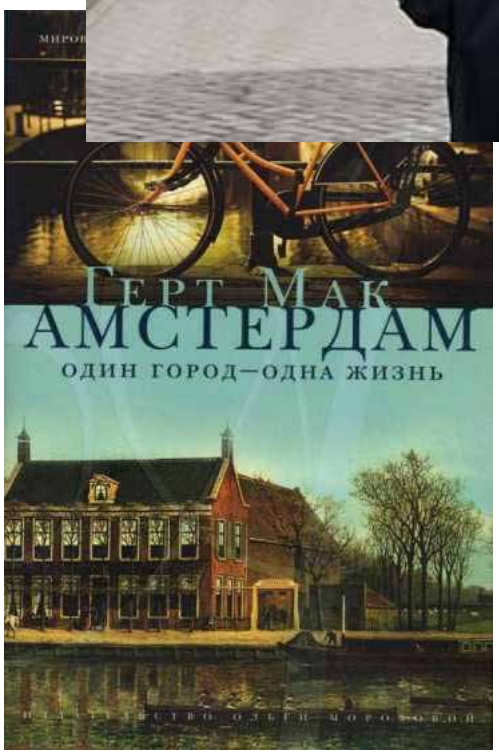

Essaywedstrijd-2013
“Welkom in mijn land”

1-2 jaar

1e plaats

Mariam Mandzjikasjvili, *2e jaar,*
Ilia Staatsuniversiteit, Tbilisi

2e plaats

Kristina Pasjeda, *2e jaar, MGLU, Minsk*

3 место

Mariam Odisjelidze, 4e jaar,
Ilia Staatsuniversiteit, Tbilisi

3-5 jaar

1e plaats

Darja Borovkova, *4e jaar, SPbGU, Sint-Petersburg*
Egor Sergeev, *3e jaar, MGIMO, Moskou*

2e plaats

Sophiko Tsjalabasjvili, *3e jaar,*
Ilia Staatsuniversiteit, Tbilisi

3e plaats

Ana Tuniasjvili, *3e jaar,*
Ilia Staatsuniversiteit, Tbilisi
Salome Metreveli, *3e jaar,*
Ilia Staatsuniversiteit, Tbilisi

Mariam Mandzjikasjvili

2e jaar, Ilia Staatsuniversiteit, Tbilisi

Misschien heb jij iets over dit land gehoord. Met een kleine plek op de kaart maar met een grote geschiedenis en een unieke cultuur. Als je niks hebt gehoord of wil je meer weten, dan zal ik je iets vertellen.

De natuur van Georgië is echt bijzonder. De bergen in Svanetië en de zee in Anaklia, de bossen in Borjomi en de woestijn in David-Gareji. Je kan er al die dingen zien. Dit is het land voor iedereen, voor allerlij smaken. Je kan hier altijd goed uitrusten. De mensen zijn hier goedhartig, gastvrij en behulpzaam. Misschien komt dat van onze geschiedenis. Georgië ligt op het kruispunt van Europa en Azië en er waren altijd veel mensen met verschilende godsdiensten en tradities.

Georgië is een van de oudste landen. Georgische culturele monumenten zijn getuigenisen van onze grote geschiedenis - Gelati in Qutaisi en Alaverdi in Kakhetië. We hebben eigen Georgische schrijftaal (een van de werelds 14 schrijftalen).

Tegenwoordig zijn Georgische talentvolle zangers van operamuziek beroemd in de wereld, zoals Paata Burchuladze, Nino Surguladze, Tamar Iveri enzovoorts. De groepsdans Soechisjvilebi vereeuwigde de Georgische danstraditie. Voor de bewonderaars van de jazzmuziek wordt elke zomer in Batumi Zwarte Zee Jazz Festival gehouden.

Georgische keuken is ook waard te merken. Khachapuri en Khinkali zijn heerlijk en Churchxela en Gozinaki zijn de bekendste Georgische lekkernijen.

Zo, Georgië behoort niet tot de landen, die je makkelijk kan vergeten. Als je hier ooit bent geweest, weet ik zeker dat je nog veel keer zal terugkomen.

Darja Borovkova

4e jaar, SPbGU, Sint-Petersburg

Wat betekent eigenlijk mijn land? Is het een land waar ik geboren ben, waar ik momenteel verblijf of waar mijn hart toe behoort? Hoe vaak heb je van andere mensen gehoord dat ze zich in hun geboorteland niet op hun gemak voelen en ervaren dat ze in de verkeerde plaats en misschien zelfs in het verkeerde tijdperk wonen? Ik ben nog jong en heb tot nu toe nog geen één land gevonden waar ik mijn hart aan zou hebben verpand. Als ik de zin "Welkom in mijn land!" hoor, moet ik meteen aan de immigranten denken die in hun vaak gebrekkige Nederlands in een filmpje op youtube hun land presenteren en iets meer van hun cultuur laten afweten.

Rusland... Bij een gemiddelde Europeaan komt iets dergelijks op: een geheimzinnig, onverstaanbaar en ruig land met overal doordrongen corruptie, onmenselijke kou, hongerige beren en een chagrijnige en aan alcohol verslaafde bevolking. Mijn land is verre van perfect en dat verberg ik niet. Maar ik verneder het ook niet. Ik ben trots op het feit dat Rusland gezien wordt als een land waarvan andere staten niet weten wat te verwachten en waarop de voor andere landen geldende regels en historische ontwikkeling niet van toepassing zijn. Ik ben trots op de mooie vrouwen die het gezicht van ons land zijn en ik ben trots op onze kunst die eeuwenlang tot een van de beste in de wereld behoort. Maar voor mij is Rusland vooral mijn familie, mijn vrienden, mijn

taal en alles wat ik hier met mijn hart en ziel beleefd heb.

Kom's eens zelf naar ons land en ontdek je eigen Rusland!

Egor Sergeev

3e jaar, MGIMO, Moskou

Rusland. Een groot land, een mysterieus land, een machtig land. Het Land voor allen, Het Land voor iedereen.

Wat heeft een ideaal land nodig? Een aantal mooie steden, goedige natuur, aardige mensen, grote geschiedenis en nieuwe indrukken. Alle landen ter wereld hebben het al wel – hier is een prachtige hoofdstad, hier zie je wonderlijke rivieren en daar spreek je met nieuwe goede vrienden.

Het schijnt wel dat alle landen ideaal zijn. Waarom niet? Overal kun je leven, werken, iets creëren, van iemand houden en naar hoge idealen streven. Maar er is een land waar je al die dingen veel makkelijker kan doen. Het land waar de mensen voor koude en hitte niet bang zijn, het land waar 30 000 kilometer niet veel zijn om een vriend te zien, het land van groot hart, het land van jou.

Rusland. Het heeft natuurlijk mooie steden, de mensen hier zijn heel goed en aantrekkelijk, alles heeft Rusland, zoals een elk ander land. Maar er is iets speciaals in dit land in het Oosten. En dat is Grootheid. Zie, alles hier is groot – het Rode Plein, De Wolga rivier, de ziel van mensen. Alles is groot. Groter dan ergens in de wereld. Het grootste land op Aarde. En er is plaats voor iedereen.

Daroom kun je hier alles vinden wat je eigenlijk wilt. De grootheit der dingen, de grootheid van alles, de grootheid voor jou. En deze grootheid heet Rusland. Rusland van mij, Rusland voor allen, Rusland voor iedereen. Welkom in mijn Land!

Moppen

Komt er in een cafe een Nederlander, een Belg en een Duitser binnen. Vraagt de barman: is dit een grap?

Welk dier heeft nooit hoofdpijn?
ParacetaMOLLETJE

De leraar vraagt aan Jantje: noem maar eens vijf dieren in Afrika!
Jantje: twee olifanten en drie tijgers.

Er zit een man in een cafe hij bestelt 5 bier en drinkt ze in een keer leeg. Zegt die barman: "Waarom drink je ze zo snel leeg dat is toch zonde?" "Ja", zegt die man, "dat zou jij ook doen als je geen geld had."

- Welk dier bestaat voor 75% uit wol?
- Een wolf.

Наш адрес:

Москва 11954, проспект Вернадского, дом 76, Nieuwsbrief;

Телефон: +7 (495)4349268; e-mail: info@doenned.org

Редколлегия:

Л. Шишулина - главный редактор

Б. Т. Лооманн

П. Осколков petroskolkov@yandex.ru

Е. Сергеев sergeev-ea@yandex.ru

Оформление и дизайн

П. Осколков, Е. Сергеев

Ons adres:

Nieuwsbrief, prospekt Vernadskogo, 76, Moskou, 119454;

Telefoon:. +7 (495) 4349268; e-mail: info@doenned.org;

Redactie:

Larisa Shishulina – hoofdredacteur

Bastiaan Th. Lohmann

Petr Oskolkov petroskolkov@yandex.ru

Egor Sergeev sergeev-ea@yandex.ru

Art direction en lay-out

Petr Oskolkov, Egor Sergeev